

Almere 40 jaar!

Jubileumwijkguids met favoriete plekken van 55 bewoners

Almere 40 jaar!

Almere lijkt jubileum op jubileum te stapelen en vliegt door de tijd. Dat vraagt om enige toelichting.

In 2014 vierden we het 30-jarig bestaan van de gemeente Almere, omdat op 2 januari 1984 de eerste gemeenteraad van Almere werd geïnstalleerd. Dat was ook de datum waarop we als stad niet langer door het leven gingen als OL ZIJP, Openbaar Lichaam Zuidelijke IJsselmeerpolders.

Ter gelegenheid van het 30-jarig jubileum brachten we een groot boek uit: 'Almere 30 jaar in verbinding met haar inwoners', met hierin de geschiedenis van deze jonge stad in al haar facetten.

Goed twee jaar verder staan we op allerlei manieren uitvoerig stil bij ons 40-jarig bestaan. Van 30 naar 40 in twee jaar tijd? Zo wordt een jonge stad wel heel snel ouder. De verklaring is eenvoudig en markeert een ander belangrijk moment.

Op 30 november 1976 kregen de bewoners van de eerste échte woningen in Almere hun huissleutels overhandigd. Zij verhuisden naar Almere en vestigden zich aan de Schoolwerf in Almere Haven. Om hier aan hun verdere toekomst te werken en mede invulling te geven aan onze stad. En velen volgden, want op 3 oktober van dit mooie jubileumjaar hebben wij de 200.000e inwoner verwelkomd: de 10-jarige Tvesha Chauhan.

In deze jubileumwijkgids kijkt u mee door de ogen van 55 Almeerders. Zij vertellen enthousiast over hun favoriete plek in Almere. Alle wijken komen aan bod, met kaarten, foto's en heel persoonlijke verhalen. In alle verscheidenheid klinkt hierin de natuurlijke verbondenheid door van deze mensen met hun woning, straat, wijk en stad. Ga mee op reis en laat u verrassen.

Franc M. Weerwind,
Burgemeester van Almere

Colofon

© Uitgave van de gemeente Almere

Eerste druk: september 2016

Tweede druk: november 2016

ISBN: 978-90-813003-3-9

Concept, organisatie, interviews en teksten: Carla Vriend (Programmabureau Stad)

Communicatie en digitale ontsluiting: Guido Eversdijk, André Heuzer (Afdeling Communicatie)

Kaarten: Hans Hogenhout (Geo-databedrijf)

Fotografie en vormgeving: Geert van der Wijk (www.geertfotografeert.nl)

Bijbehorende films: Richard Vierbergen (www.ri4.nl), www.youtube.com/user/almerestadhuis

Drukwerk: OBT-Opmeer

Van een oproep tot deze jubileumwijkids

Op 1 juni 2016 plaatste de gemeente Almere een oproep onder de titel 'Jij maakt 40 jaar Almere mee'. Met hierin de uitnodiging aan bewoners om iedere wijk in Almere van een blijvende herinnering te voorzien, door een favoriete plek aan te dragen en daarover te vertellen. Die digitale oproep is verschillende keren herhaald via twitter, facebook en de gemeentelijke huis-aan-huispagina's. Al snel kwamen de eerste reacties binnen.

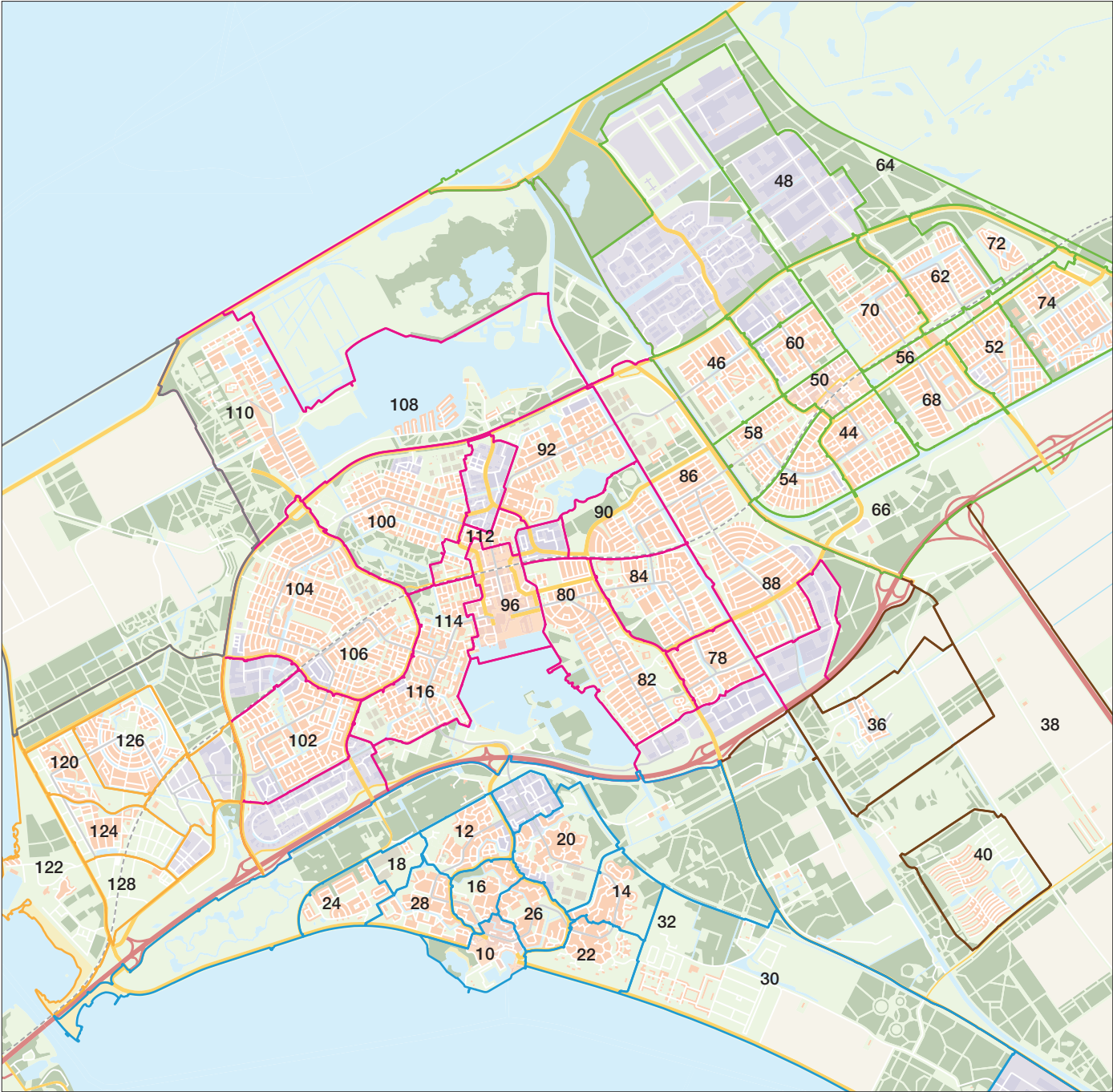
Wat direct opviel, is dat veel bewoners heel gelukkig zijn met hun huis en/of hun tuin. In deze jubileumwijkids heeft de jury, bestaande uit het voltallige college van burgemeester en wethouders, slechts twee van die inzendingen gehonoreerd. Een woning in de Filmwijk, onderdeel van de BouwRai in 1992. Plus een woning in de Eilandenbuurt van de bouwexpositie 'Gewild Wonen', opgeleverd in 2001. Vele duizenden architectuurliefhebbers zijn al door die straten gelopen, dus neem gerust een kijkje.

Wat ook al snel duidelijk werd, is hoe gehecht Almeerders zijn aan de natuur in hun directe of wat verdere omgeving. Ze komen tot rust of krijgen juist energie van bepaalde plantsoenen, parken, moestuinen, bossen, voedselbossen en vele waters. En waarderen het als daar ook speelplekken te vinden zijn. Het bijzondere is dat velen voor zichzelf een actieve rol zien weggelegd bij de inrichting, het onderhoud en beheer hiervan.

Van de 55 bewoners die in deze gids aan het woord komen, zijn twee meisjes van elf jaar het jongst. Pamela Acquah is graag creatief bezig bij Artlab Muziekwijk onder Station Muziekwijk en Diden Kurdi zit sinds kort op pianoles in Corrosia, Centrum Almere Haven. Beiden zijn geboren in Almere, evenals drie andere geïnterviewden. Zeven bewoners zijn vóór hun zevende jaar in Almere komen wonen, hier opgegroeid en gehecht geraakt aan deze stad. Vijf anderen hebben hier hun tienerijd meegemaakt. De langstwonenden zijn zonder twijfel Herman en Manja Uiterwijk, die in het voorjaar van 1977 vanuit een Amsterdamse renovatiewoning aan de Schoolwerf terechtkwamen en hier nooit meer weg willen. De oudste geïnterviewde is Louise Nauman van 78 jaar, die blij is met de Homerusmarkt in Almere Poort.

We hebben hulp ingeroepen om ook daadwerkelijk alle wijken in deze jubileumwijkids te kunnen tonen. Via collega's én vooral via enkele behulpzame bewoners is het uiteindelijk gelukt om een totaalbeeld te laten zien. Met onverwachte verrassingen, want wie bedenkt nou dat de Albert Heijn in Parkwijk boven komt drijven in plaats van bijvoorbeeld het Ebenezer Howardpark? Nog een weetje: op 20 van de 54 foto's figuren de geïnterviewden zelf.

Het was een groot genoegen om met al deze bewoners te mogen praten over wat hen boeit en drijft. Ons doel is bereikt als de jubileumwijkids vaak naar buiten mag voor nieuwe verkenningstochten door deze nog jonge stad.

Inhoud

8 ALMERE HAVEN	76 ALMERE STAD OOST
10 Centrum Almere Haven / Corrosia	78 Danswijk / Speelplein Sirtakistraat/Quadrillestraat
12 De Gouwen / Fietsbruggetje OverHeen	80 Filmwijk Noord / Humphrey Bogartstraat
14 De Grienden / Vlinder- en bijenlint	82 Filmwijk Zuid / Appel- en perenboomgaard
16 De Hoven / Park Uithof	84 Parkwijk / Albert Heijn
18 De Laren / Toekomstig voedselbos	86 Tussen de Vaarten Noord / Jongerenontmoetingsplek
20 De Marken / Speelveldje Brugmark	88 Tussen de Vaarten Zuid / Ar-Raza moskee
22 De Meenten / Begraafplaats Almere Haven	90 Verzetswijk / Bos der Onverzettelijken
24 De Velden / Kronkelveld	92 Waterwijk / Huis van de Waterwijk
26 De Werven / Schoolwerf	
28 De Wierden / Mozaïekbankje Kimwierde	94 CENTRUM ALMERE STAD
30 Overgooi Oost / De Overgooischezoom	96 Centrum Almere Stad / Skateplaza
32 Overgooi West / De Schaperie	
	98 ALMERE STAD WEST
34 ALMERE HOUT	100 Kruidenwijk / Beatrixpark
36 Nobelhorst / Buurtschuur	102 Literatuurwijk / De Participatiefabriek
38 Overig Almere Hout / Wilgenhut	104 Muziekwijk Noord / Bruggetje in villawijk
40 Vogelhorst / Hoge Vaart	106 Muziekwijk Zuid / Artlab Muziekwijk
	108 Noorderplassen Oost / Zwemwater Noorderplassen
42 ALMERE BUITEN	110 Noorderplassen West / Schooltuinjes en buurttuin
44 Bloemenbuurt / Beeld 'De ontmoeting'	112 Staatsliedenwijk / Slangentoren
46 Bouwmeesterbuurt / C. van Eesterenplein	114 Stedenwijk Noord / Kringloopwinkel
48 Buitenvaart / ONZE Volkstuinen-in de kas	116 Stedenwijk Zuid / De Fantasie
50 Centrum Almere Buiten / The Food Press	
52 Eilandenbuurt / Bonairepier	118 ALMERE POORT
54 Faunabuurt / Lage Vaart	120 Columbuskwartier / Hangende klok
56 Indischebuurt / Van Hanh Pagode	122 Duin / Strandbad Duin
58 Landgoederenbuurt / Hospice Almere	124 Europakwartier / Cascadepark
60 Molenbuurt / Speeltuin Dwangmolenstraat	126 Homeruskwartier / Homerusmarkt
62 Oostvaardersbuurt / Groenstrook Bataviastraat	128 Olympiakwartier / Topsportcentrum
64 Overig Almere Buiten / NBC De Oostvaarders	
66 Overig Almere Buiten / Stadsbos Buitenhout	
68 Regenboogbuurt / Meridiaanpark	
70 Seizoenenbuurt / Cirkel van bankjes	
72 Sieradenbuurt / Voedselbos Sieradenbuurt	
74 Stripheldenbuurt / Rode sportkooien	

ALMERE HAVEN

- 10 Diden Kurdi, Corrosia: **‘Pianospelen is veel leuker dan mijn huiswerk’**
- 12 Marie-Josée Röselaers, Fietsbruggetje OverHeen: **‘Hier stonden we altijd even stil’**
- 14 Mies van Gessel, Vlinder- en bijenlint: **‘Ik kijk de bloemen echt de grond uit’**
- 16 Raema Ootjers, Park Uithof: **‘In ons bos bouwden we vaak hutten’**
- 18 Annemarie Westhoff, Toekomstig voedselbos: **‘Dit is zó ontzettend leuk allemaal’**
- 20 Sandra de Looft-Landkroon, Speelveldje Brugmark: **‘Wij deden allerlei zelfbedachte spelletjes’**
- 22 Mary Fontaine, Begraafplaats Almere Haven: **‘Als een warme liefdevolle deken’**
- 24 Eric Bodar, Kronkelveld: **‘Zeisen geeft mij een soort oergevoel’**
- 26 Herman en Manja Uiterwijk, Schoolwerf: **‘Onze zoons konden hier altijd fijn spelen’**
- 28 Mariella Schot-Alemanni, Mozaïekbank Kimwierde: **‘Op dit bankje denk ik vaak aan vroeger’**
- 30 Maayke Jorritsma, De Overgooischezoom: **‘Het is net of je in een natuurpark bent’**
- 32 Hetty van Riessen, De Schaperie: **‘Deze schapen zijn enorme knuffels’**

Diden Kurdi (2004, geboren in Almere):

‘Pianospelen is veel leuker dan mijn huiswerk’

Als Diden een klassiek pianoliedje op de radio of haar smart-phone hoorde, wilde ze dat heel graag leren spelen. Kerstmis 2015 kreeg ze een keyboard, begin 2016 ging ze voor het eerst op pianoles. Vanuit de Filmwijk gaat ze hiervoor één keer per week naar Corrosia. Haar moeder en tweelingzus wachten op haar in de bibliotheek, waar ze na afloop vaak nog even blijven.

net zo lang uit totdat ik het begrijp. Je leert heel veel. Ik vind alles leuk, ook dat je optredens mag doen. Mijn eerste optreden was in Corrosia. Ik mocht beginnen en speelde een liedje van Ali B., een skateboardliedje en een klassiek stukje. Ik maakte maar één foutje en speelde gewoon door. Toen werd ik heel blij. Yes.’

‘Ik heb een superlieve pianojuf. Als ik iets niet weet, legt ze het

Diden wil pianoster worden in klassieke muziek. ‘Ik vind pianospelen veel leuker dan mijn huiswerk.’

Marie-Josée Röselaers (1949, woont vanaf 1983 in Almere):

‘Hier stonden we altijd even stil’

Vanuit Amsterdam verhuisde Marie-Josée naar Almere, omdat ze vond dat hun twee jonge kinderen zelf naar buiten moesten kunnen. In 1983 waren er nog niet zoveel winkels in Almere, dus ging ze elke vrijdag op de fiets vanuit Stedenwijk Zuid naar de markt in Almere Haven. ‘Kind voorop, kind achterop, via het fietsbruggetje tussen Overgouw en Kromgouw naar De Gouwen. Vanaf dat punt zag je de bijzondere houtskeletbouwwoningen, hun achtertuinen en het talud naar het water. Hier stonden we

altijd even stil en zei ik tegen mijn kinderen: “Daar gaan we ooit nog eens wonen.” En het bijzondere is, dat is ook gebeurd. Na acht jaar verhuisden we naar zo’n woning en hebben daar zeventien jaar met heel veel plezier gewoond.’ Inmiddels is Marie-Josée nog twee keer van woning veranderd en via een omweg weer in Stedenwijk Zuid terechtgekomen. ‘Dit is onze vierde Almeerse woning aan het water. Hier wil ik ouder worden.’

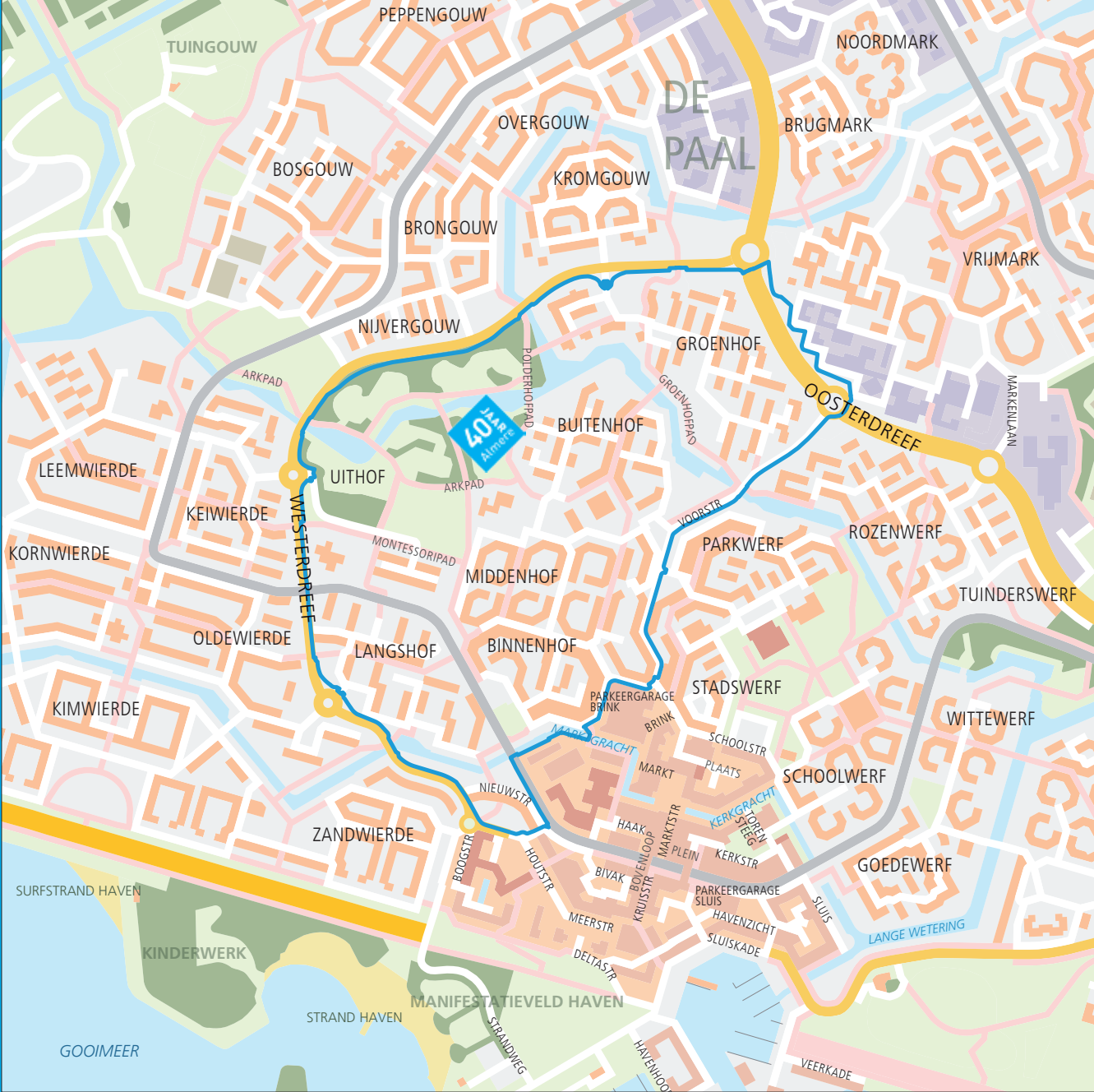

Mies van Gessel (1950, woont vanaf 1981 in Almere):

‘Ik kijk de bloemen echt de grond uit’

Mies hoorde over de grote bijensterfte en kwam in actie. Ze deed via de website van de houtskeletbouwwoningen in De Grienden een oproep om samen naar een bijeenkomst van De Schoor te gaan over groen in de wijk. Daarna bezocht ze met andere enthousiastelingen een Growing Green Cities-bijeenkomst. ‘Daar kon je naar alle hotemetoten toestappen om informatie. Na afloop hadden we een stappenplan voor een vlinder- en bijenlint én een moestuin.’

Ze vroeg wijkbudget aan en zocht contact met een biologisch-dynamisch bedrijf voor een beproefd vlinder- en bijenmengsel. De gemeente freest elk voorjaar vlak voor het inzaaimoment de grond en maait het stuk als vrijwel alles is uitgebloeid. Kinderen van IKC De Regenboog krijgen les van een imker en helpen inzaaien. ‘Dit jaar is alweer het derde jaar. Zó leuk, de kinderen hebben tijdens het zaaien de tijd van hun leven en ik kijk vanaf begin juni de bloemen echt de grond uit.’

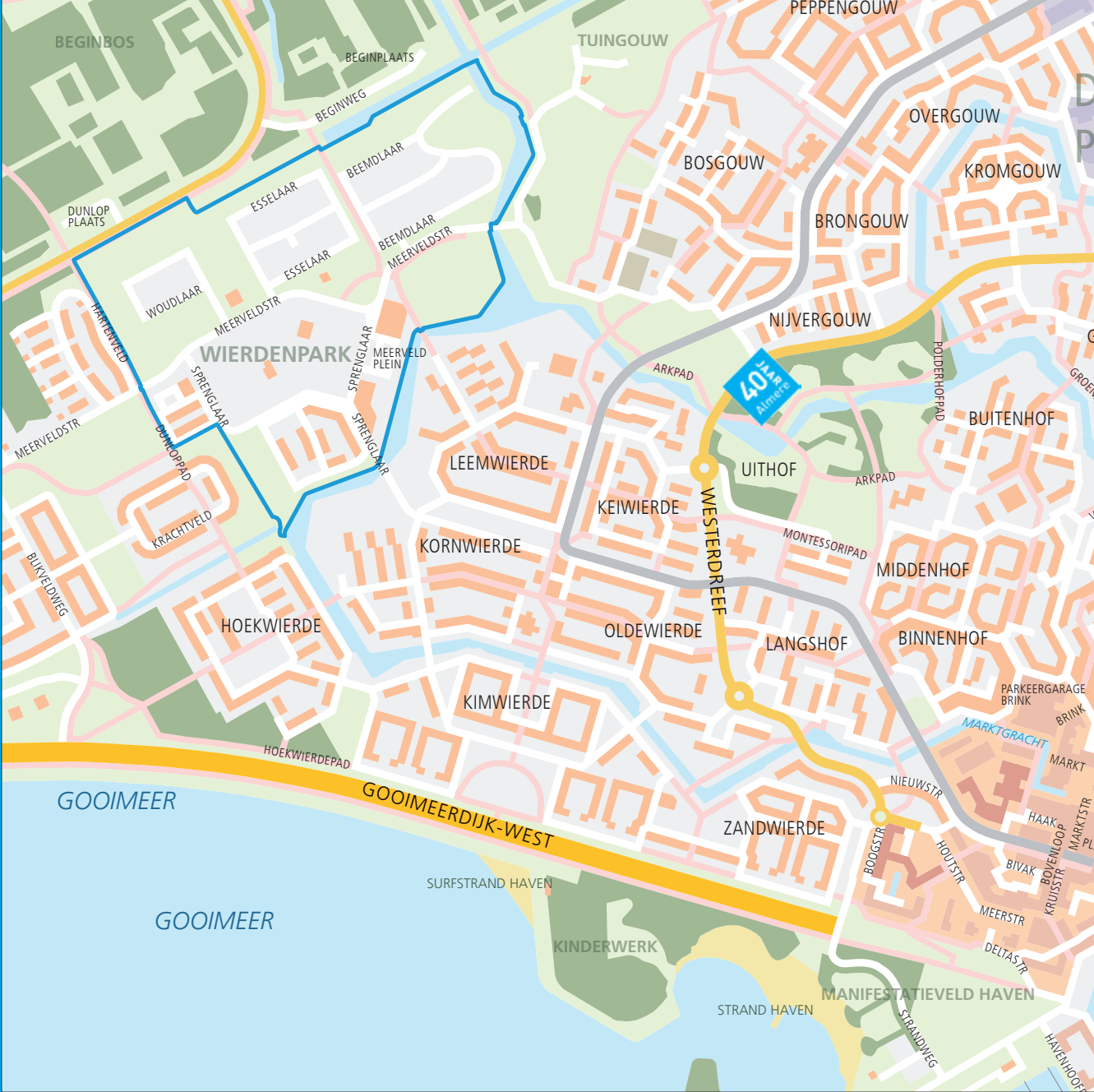

Raema Ootjers (1983, geboren in Almere):

‘In ons bos bouwden we vaak hutten’

Park Uithof was eind jaren tachtig, begin negentig voor kinderen van basisschool De Ark, hun park. Of nog beter: hun bos, zo voelde dat. Groen, met heel veel bomen, een grasveld en tig olifantenpaadjes. Raema deed daar vaak verstoppertje en bouwde hutten. ‘Als we in een boom gingen zitten, was dat de hut. Op de grond maakten we hutten van hout dat er lag. Of we namen dekens mee van huis. Mijn moeder wist waar we waren.

Toen ik een jaar of elf was, kregen we een hond en kon ik zigzaggend wel een half uur door het park lopen.’ Hoogtepunt was het kattenkwaad met haar overbuurmeisje. ‘We zaten nog op de basisschool. Haar moeder was gescheiden en liet thuis wel eens sigaretten liggen. Wij gingen zo diep mogelijk in het bos zitten en rookten dan samen één sigaret op. Dat was heel smerig, maar we voelden ons enorm stoer.’

Annemarie Westhoff (1957, woont vanaf 1991 in Almere):

‘Dit is zó ontzettend leuk allemaal’

Met andere bewoners uit Almere Haven heeft Annemarie zich tot en met de Raad van State verzet tegen de komst van hoogbouw in De Laren, De Wierden en Park Uithof in De Hoven. De gemeente is in het gelijk gesteld, de flats komen er. ‘Om niet verbitterd te raken, heb ik besloten het negatieve om te buigen naar het positieve. Bij het inspreken in de gemeenteraad pleitte ik voor een pluk- en smulbos binnen het bestaande groen van Park Uithof, dat deel uitmaakt van Ontwikkelingsplan

De Laren. We hebben € 6.000 toegekend gekregen, hulp van de gemeente en een serie workshops waarin we met elkaar tot een concreet plan kunnen komen.’ Volgens Annemarie maken vooral hondenbezitters gebruik van het park. Kinderen ziet ze er nauwelijks. ‘Hoe mooi zou het zijn als we hier samen met de gemeente, Jeugdland, omliggende basisscholen, buurtbewoners én hondenbezitters een voedselbos realiseren? Dit is zó ontzettend leuk allemaal.’

Sandra de Looft-Landkroon (1987, woont vanaf 1991 in Almere):

‘Wij deden allerlei zelfbedachte spelletjes’

Sandra is opgegroeid in De Marken. Ze denkt graag terug aan de gezelligheid van het hofje in de Brugmark waar ze woonde, het buiten spelen met de grote groep buurt-kinderen en natuurlijk het speelveldje bij de ingang van de wijk.
‘Mijn ouders wonen nog in hetzelfde huis, dus ik kom daar wekelijks langs. Wij deden in het speelveldje allerlei soorten spelletjes om de toestellen heen. Boefje, blikkie-trap, voetjes

van de vloer bij tikkertje. We gebruikten de speeltoestellen ook als attributen voor zelfbedachte spelletjes.’
Zo gauw het mooi weer was, waren ze buiten. ‘We gingen van deur tot deur, iedereen ophalen. Niks geen mobiele telefoons of appen. Kinderen van nu maken zich druk om sociale media. Ze kijken elke minuut, dit posten, dat posten. Het controleert je hele leven. Ik hoop dat mijn kind hier in Tussen de Vaarten net zo’n onbezorgde jeugd krijgt als ik.’

Mary Fontaine (1953, woont vanaf 1981 in Almere):

‘Als een warme liefdevolle deken’

Voor Mary is de begraafplaats in Almere Haven een heel belangrijke plek. Niet alleen omdat ze hier regelmatig stilstaat bij het leven en de dood van haar vader, haar moeder en haar dochter Jiska die 35 jaar geworden is. ‘Dit is een plek waar Almeerders liggen die hier woonden, leefden en een rol hebben gespeeld bij de realisatie van deze stad. Het gaat mij juist om heel gewone mensen. Volwassenen en kinderen, die hier werkten, naar school gingen, moestuinen

aanlegden, klant waren bij winkels, verenigingen oprichtten of er lid van waren. Mensen die hier sporen hebben achtergelaten, hoe klein soms ook. En dat vind je hier terug in al die namen.’ Als dood- en levenskunstenaar organiseerde ze op de begraafplaats tussen 2005 en 2014 jaarlijks de Nacht van de Ziel. Regelmatig komt ze hier tijdens een ochtendwandeling. ‘Het voelt alsof er warme liefdevolle deken over je heen valt.’

Eric Bodar, (1951, woont vanaf 1979 in Almere):

‘Zeisen geeft mij een soort oergevoel’

Uitgestrekte koolzaadvelden en zand, heel veel zand. Eric en zijn vrouw vonden het een leuke begintijd in Almere Haven, dat pionieren in de polder. Met natuurlijk De Roef: café, restaurant, maar ook vergaderruimte, theater, kerk en kroeg. Vanuit De Grienden verhuisden ze naar De Velden. En daar sloot Eric zich in 2003 aan bij het groepje vrijwilligers dat Sia Schipper om zich heen verzamelde. ‘Zij had beschermde orchideeën ontdekt in een bomendepot

en wilde wat terugdoen vanuit de wijk voor de natuur. Het is een heel honkvaste kern van mensen geworden, die één keer per maand op een zaterdagochtend samen het Kronkelveld onderhouden, zo’n 1.000 m2 natuur.’ Eric volgde een cursus zeisen, waarbij je met een groot scherp bol mes als het ware over de grond aait. ‘Zo kun je het gras maaien en de bloemsoorten sparen. Je gaat daarmee terug in de tijd. Het geeft mij een soort oergevoel.’

Herman (1950) en Manja (1955) Uiterwijk (wonen vanaf 1977 in Almere):

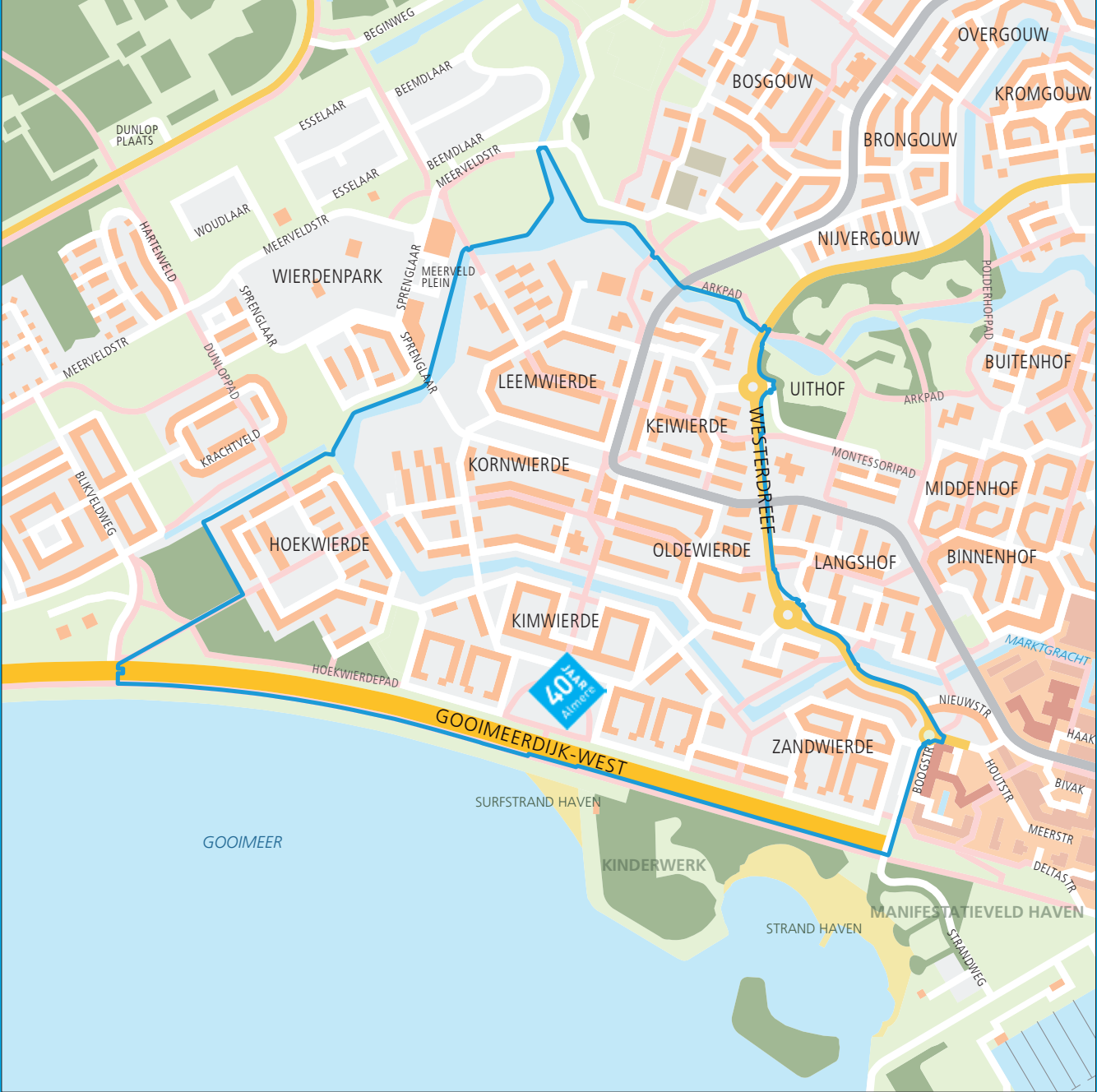
‘Onze zoons konden hier altijd fijn spelen’

Herman en Manja woonden in Amsterdam in een renovatie-huurwoning. Ze konden verhuizen naar een hoogbouwwoning in de Bijlmer of naar een nieuw rijtjeshuis met voor- en achter-tuin in Almere. Het werd de Schoolwerf, waar ze nog steeds met veel plezier wonen.

‘Iedereen van de familie zei: “Wie gaat daar nou heen?” Nou, de eerste kwam ons een half jaar later achterna en al snel volgden er meer. Het was hier een open vlakte met strenge winters.

De ijsbloemen stonden aan de binnenkant van onze ramen. Waar nu de grote parkeergarage is, waren houten barakken met een bakker, een slager en een groenteboer.’

Ze werkten allebei in Amsterdam, hadden in het begin geen auto en waren blij met de bushalte vlakbij en de vrije busbanen. ‘Onze twee zoons hebben hier in de autoluwe hofjes altijd fijn kunnen spelen. Wij zijn gehecht geraakt aan Almere en ontdekken tijdens het fietsen nog steeds nieuwe plekjes.’

Mariella Schot-Alemanni (1975, woont vanaf 1981 in Almere):

‘Op dit bankje denk ik vaak aan vroeger’

Mariella was zes toen ze in de Keiwierde kwam wonen. Ze won een kleurwedstrijd en mocht buurthuis de Wierden openen, zoals dat toen nog heette. Omdat ze de tweede leerling was van de Wierwinde, mocht ze een paar jaar later, toen de school vol genoeg was, het doek van de naam afhalen. In 1993 heeft ze Almere Haven verlaten om elders in de stad te gaan wonen. ‘De Wierden blijft trekken. Ineens zag

ik dit bankje in de Kimwierde, heel uitnodigend. Ik vind het een super mooi bankje. Het blijkt gemozaïekt te zijn door een vroegere buurvrouw van mij.’ Ze pakt regelmatig de auto om met haar hondje een wandeling te maken over de Gooimeerdijk-West, over het surfstrandje en door het gebiedje daar. ‘Als rustpunt ga ik op die bank zitten. Dan kijk ik wat om me heen, luister naar de geluiden en denk dan vaak aan dingen van vroeger.’

Maayke Jorritsma (1974, woont vanaf 2005 in Almere):

‘Het is net of je in een natuurpark bent’

Maayke loopt vanuit huis in een mum van tijd op De Overgooischezoom: drie eilanden die met vloderbruggen verbonden zijn. Ze is daar af en toe met hun familiehond, pakt dat stuk van de wijk soms mee tijdens haar wekelijkse rondje buurtpreventie en als het lukt met werk en kinderen, wandelt ze hier ook wel eens zomaar gewoon fijn alleen.

‘Het is rustig en stil, net of je in een natuurpark bent. De

eilandjes, het water, allerlei soorten vogels. Er liggen heel grote zwerfkeien langs de waterkant, waar kinderen wel eens op spelen. Mensen zwemmen daar of zitten te vissen. We hebben ook iemand die op een opblaasstoeltje op het water zit te vissen, daar moet ik altijd om lachen.’

Dat rondom De Overgooischezoom langzamerhand meer huizen komen, deert haar niet. ‘Het is er ver genoeg vandaan en die mensen hebben straks een prachtig uitzicht.’

FILMPJE

Hetty van Riessen (1964, woont vanaf 1996 in Almere):

‘Deze schapen zijn enorme knuffels’

Toen Hetty op haar 37e wegens reuma werd afgekeurd, pakte zij haar vroegere hobby in de agrarische sector weer op. Ze deed vrijwilligerswerk, volgde allerlei ‘schaapscursussen’ en liep stages. In 2012 moest ze na een operatie zes maanden revalideren. Die tijd vulde ze met het ontwikkelen van een ‘heel utopisch plan’: schapenhouder worden in Almere. ‘Al jaren kwam ik langs dit stukje grond vlakbij mijn wijk De Meenten. Het was zo’n mooie plek en er werd niets

mee gedaan. Ik schreef een plan om mens, dier en natuur met elkaar te verbinden, klopte aan bij de gemeente en kocht in augustus 2013 op Marktplaats een kleine riet-gedekte stal. Dat was het begin van De Schaperie.’ Hier grazen ram Lambiek en zijn vier Walliser Schwarznasedames vrolijk van het gras en de berenklauw. ‘Deze plek is magisch. En de schapen maken mensen blij, het zijn enorme knuffels.’

ALMERE HOUT

- 36 Debbie Gerits, Buurtschuur: ‘Leuke manier om mensen te leren kennen’
- 38 Marien Abspoel, Wilgenhut: ‘Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik ons huis’
- 40 Saskia de Werdt-Grob, Hoge Vaart: ‘Op dit punt komt alles mooi samen’

Debbie Gerits (1980, woont vanaf 2006 in Almere):

‘Leuke manier om mensen te leren kennen’

Ruim een half jaar voordat Debbie met haar gezin naar Nobelhorst verhuisde, trad ze toe tot het nieuwe bestuur van Buurtschap Midden. Ze werd 1 januari 2016 medesecretaris en organisator van kleine en grote evenementen in en om de Buurtschuur. ‘Woningcorporatie Ymere heeft bedacht dat de wijk Nobelhorst helemaal draait om participatie. Ze willen echt het dorpsgevoel creëren. Elk buurtschap krijgt een buurtkavel en mag die zelf inrichten. Buurtschap Midden heeft als eerste

buurtschap gekozen voor de Buurtschuur. Deze is perfect voor vergaderingen en feestjes, want we hebben hier tafels, stoelen, een barretje, koelkast, vriezer, afwasmachine, geluidsinstallatie én discolampen.’ Met 300 voordeuren is voor Buurtschap Midden het maximum bereikt. ‘Bewoners betalen entreegeld en een maandbedrag. Daarmee kunnen we een groot deel van de buurtactiviteiten betalen. Actief zijn in deze buurt is een heel leuke manier om mensen te leren kennen.’

Foto: Marien Abspoel **FILMPJE**

Marien Abspoel (1960, heeft vanaf begin 2016 een kavel in Almere):

‘Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik ons huis’

Je woont in Hoofddorp en hebt een droom: wonen in een afwisselend landschap. Marien en Marie-José kochten een schuine kavel van 7.000 m2. Begin 2016 was dat een grote lege akker, aan de rand van een bos.

Marien: ‘We begonnen met de aanleg van een vijver. Daarna heb ik 2.300 inheemse boompjes geplant. Dat was doorzetten en doorgaan, mijn meditatie. In Oosterveld moeten we alles zelf doen, ook het onderhandelen met leveranciers van de weg, elektriciteit, gas en water.’

Hun tienerdochter vlocht een wilgenhut met een wilgen-bankje, van waaruit je uitkijkt op de vijver en hun tuinhuisje. Een simpele blokhut voor het gereedschap, twee stretchers en een waterkoker. ‘Alle wilgen die in de grond zijn gestoken, lopen uit. Je zit in een levend hutje. Als ik daar zit en mijn ogen dichtdoe, zie ik ons huis, verzonken in dit mooie landschap.’

Saskia de Werdt-Grob (1973, woont vanaf 2000 in Almere):

‘Op dit punt komt alles mooi samen’

Molly Mae van de Bloemenjungle is drie jaar en weegt zo'n vijftig kilo. Deze Newfoundlander gaat graag met haar baasje naar buiten. Eén van hun routes loopt langs de Hoge Vaart, vlakbij de wijk Vogelhorst II waar ze wonen. Zeker één keer in de week maakt Saskia die wandeling. 'We zijn dan wel een uur onderweg. Afgelopen voorjaar is een gehavend bankje weggehaald. Heel jammer, want hier heb je een prachtig uitzicht. Je ziet het Vierbruggenpad,

een mooie boerderij met paarden, fuitjes, zwanen. Er varen plezierboten, er zitten vissers. Op dit punt komt alles mooi samen.' Molly Mae houdt van zwemmen, maar Saskia moet haar wel over een drempel heen helpen. 'Als ik 's zomers met wetsuit het water in ga, springt ze er gelijk in. We gaan dan waterwerken, reddingszwemmen voor honden. Ze trekt mij naar de kant, ik hang aan haar tuig.'

ALMERE BUITEN

- 44 Hans Naderman, Beeld 'De ontmoeting': 'Deze beelden stralen rust uit'
- 46 Jos van der Lelie, C. van Eesterenplein: 'De opknopbeurt was nodig, zo simpel is het'
- 48 Claire Sproest-Olf, ONZE Volkstuinen-in de kas: 'Het groeit hier binnen als een tierelier'
- 50 Rachna in 't Veld, The Food Press: 'Ze maken eten dat heel goed bij mij past'
- 52 Jan Peters, Bonairepier: 'Dit is genieten op hoog niveau'
- 54 Hein Walter, Lage Vaart: 'Het is eigenlijk optisch bedrog'
- 56 Tuan Tran, Van Hanh Pagode: 'Een mooie plek voor boeddhistische dingen'
- 58 Tineke Woudstra, Hospice Almere: 'Gelukkig wordt hier ook veel gelachen'
- 60 Corrie Pover de Ligt, Speeltuin Dwangmolenstraat: 'Ik hoef niet op vakantie, alles is hier'
- 62 Brahim Latife, Groenstrook Bataviastraat: 'Een levendige ader door de buurt'
- 64 Ans Kits, Natuurbelevingscentrum De Oostvaarders: 'In de Gasterij is het heerlijk toeven'
- 66 Simon Buijsse, Stadsbos Buitenhout: 'Je hebt hier de prachtigste paddenstoelen'
- 68 Wannes van der Linden, Meridiaanpark: 'Dit uitzicht verveelt nooit'
- 70 Max Joling, Cirkel van bankjes: 'Dat was echt nieuwe materie'
- 72 Ingrid Maste, Voedselbos Sieradenbuurt: 'Je vindt hier een verrassende vegetatie'
- 74 Chandra Bhikie, Rode sportkooien: 'Ik sta daar graag even stil'

Hans Naderman (1957, woont sinds 1983 in Almere):

‘Deze beelden stralen rust uit’

Hans was tot de zomer van 2016 vijf jaar directeur van basisschool de Torteltuif. Regelmatig stond hij even stil bij een bronzen beeld van vier mensen met hun jassen aan en kraag omhoog. ‘Als ik met mijn rug naar het beeld stond, kon ik drie pleinen goed overzien. Het schoolplein, een speelplantsoen en een basketbalveld. Keerde ik die hectiek de rug toe, dan voelde ik me bijna deelgenoot van dat groepje. Voor

mij zijn het drie mannen en een vrouw. Het lijken oude filosofen die de omstandigheden van de dag, de week tot en met het heelal aan toe met elkaar doorspreken. Al kan het ook een roddelgroepje zijn, en alles wat daar tussen zit.’ Soms ging hij heel dichtbij staan. ‘Dan gebeurde er wat met me. Deze beelden stralen rust uit. Ze staan hier en zeggen: “We delen iets dat van belang is.”’

Jos van der Lelie (1964, woont vanaf 1993 in Almere):

‘De opknapbeurt was nodig, zo simpel is het’

Het C. van Eesterenplein in de Bouwmeesterbuurt is voor Jos veel meer dan alleen het winkelplein. Het plein strekt zich uit tot aan de andere kant van het water en over de busbaan. Het omvat ook een sportveld met kunstgras, een bushalte en een basisschool met een schoolplein. ‘Dat zijn allemaal locaties waar mensen elkaar ontmoeten, waar reuring is en bedrijvigheid. Het zijn aantrekkingsplekken waar ik graag kom, om een boodschap te halen of naar de

kapper te gaan. Om even te kijken bij de jeugdsportwerker en het culturele mengsel van jongens en meiden die bezig zijn met sport en spel. Een mooi voorbeeld voor de samenleving.’ Jos is zeer te spreken over het groot onderhoud van de Bouwmeesterbuurt en de investeringen in het gehele Van Eesterenplein. ‘Vroeger liep een rijweg over het plein. Nu loopt die achter de nieuwe flat. De opknapbeurt was nodig, zo simpel is het.

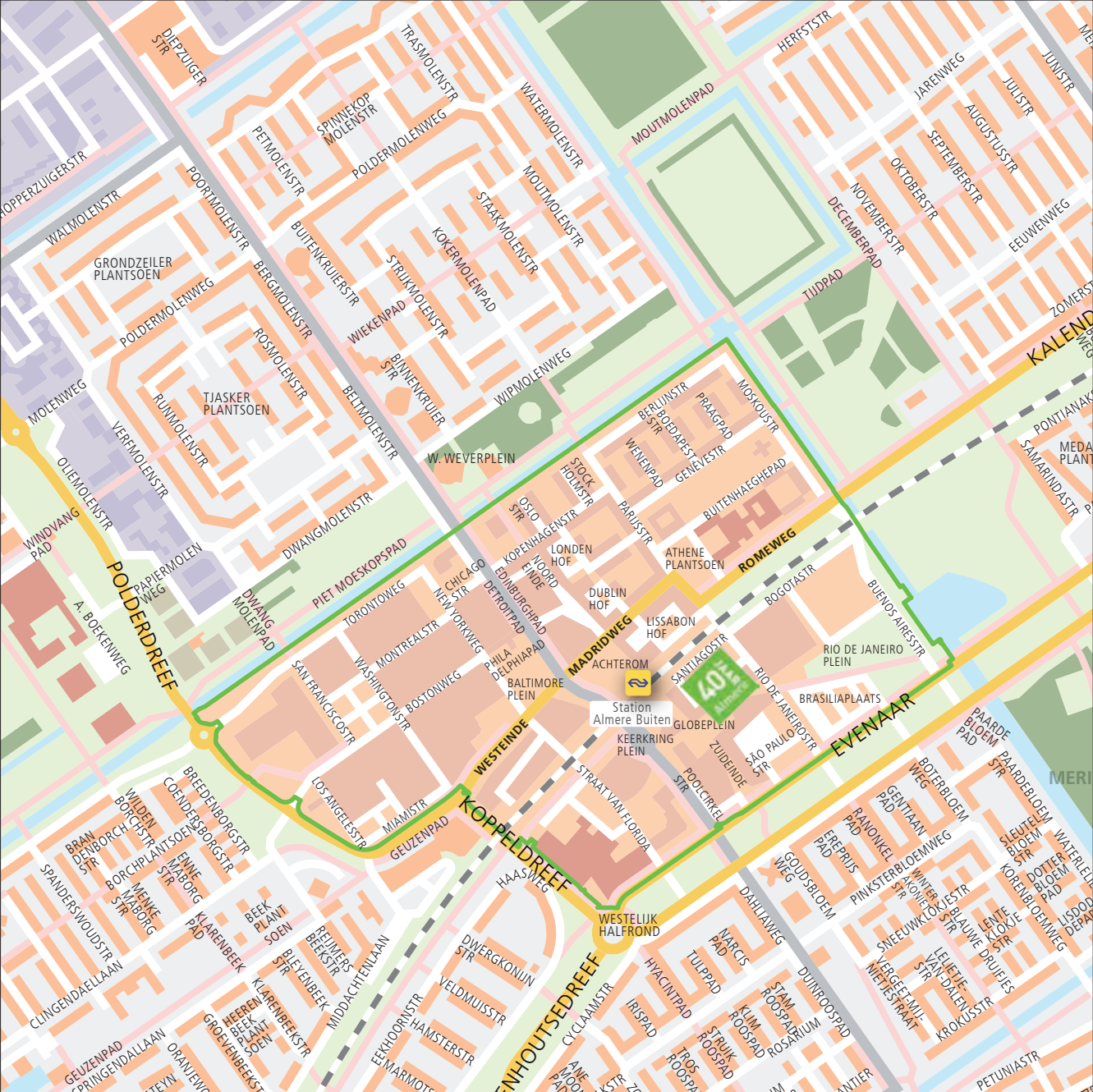

Claire Sproest-Olf (1965, woont vanaf 2005 in Almere):

‘Het groeit hier binnen als een tierelier’

In een deel van hun achtertuin in de Bloemenbuurt plant Claire sinds 2006 allerlei Nederlandse groenten, waaronder spitskool, andijvie en pronksnijbonen. Een experiment met een volkstuintje liep stuk op het slechte weer en hun afnemende animo. Tot ze afgelopen voorjaar haar oog liet vallen op een kaal stukje grond van drie bij vier meter in ONZE Volkstuinen-in de kas. ‘Surinaamse groenten zijn hartstikke duur. Het lukte niet in mijn achtertuin en in het volkstuintje buiten. Ze zijn nogal nukkig, bij

een beetje koude dag gaan ze gewoon dood. Ik kocht planten, zodat ik vanaf het begin kon oogsten. Antroewa, sopropo, bitawirie, klaroen, Surinaamse spinazie, van alles. Het groeit hier binnen als een tierelier.’ Claire vindt het heerlijk om in de tuin bezig te zijn, net als haar vader vroeger. ‘Het is ontspannen, geeft rust en voldoening. Je weet wat je eet. En het mooiste is dat mijn man nu ook enthousiast is.’

Rachna in 't Veld (1980, woont vanaf 1992 in Almere):

'Ze maken eten dat heel goed bij mij past'

Rachna kookt graag zelf. Vegetarisch, omdat ze zich daar beter bij voelt en de vleesindustrie niet in stand wil helpen houden. Gemiddeld één keer per week haalt ze voor haar gezin een zo gezond mogelijke afhaalmaaltijd in huis. Favoriet adres is lunchroom The Food Press in Centrum Almere Buiten. 'Ze maken eten dat heel goed bij mij past. Het is zonder vlees, vooral biologisch, met veel groenten en kleurrijk. De lunchroom zelf heeft iets Spaans salsa-achtigs, qua inrichting en muziek.

In andere grote steden heb je meer van dit soort tentjes, maar in Almere ken ik niets anders waar ze zulk gezond en lekker eten maken.' Deze zomer trakteert ze zichzelf voor de tweede keer op een yogales met brunch. 'Voor de yoga verzamelen we zondagochtend om tien uur en lopen rustig naar een grasveld dichtbij. Na afloop staat er een tafel klaar vol salades, quiches, brood en taart. Heel luxe.'

‘Dit is genieten op hoog niveau’

Hein Walter (1962, woont vanaf 1995 in Almere):

‘Het is eigenlijk optisch bedrog’

Hein heeft tot 2015 negentien jaar in de Faunabuurt gewoond, vlakbij de plek waar de Lage Vaart een bocht maakt. Met zijn hondje liep hij daar drie keer per dag langs, weer of geen weer. Bij voorkeur richting de spoorbaan, omdat honden daar los mogen lopen. ‘In de zomer was het altijd ruzie met brommers en fietsers. Je moest vooral goed opletten voor racefietsers, die gaan heel hard en hoor je nauwelijks. Pas toen ik verhuisde,

hebben ze over de hele lengte het wandelpad parallel gemaakt aan het fietspad. Sindsdien kun je daar vrij lopen.’ Hij zag daar regelmatig vissers. ‘Omdat ze aan deze kant van de Lage Vaart het riet goed kort houden, is het een populaire plek voor viswedstrijden. Ik probeerde me wel eens voor te stellen hoe het nou eigenlijk zit met die bocht. Als je daar loopt, zie je niet hoe scherp die is. Het is eigenlijk optisch bedrog.’

Tuan Tran (1967, woont vanaf 2001 in Almere):

‘Een mooie plek voor boeddhistische dingen’

Tuan komt uit Vietnam, een boeddhistisch land. Sinds hij in zijn tiener tijd in Nederland een boeddhistisch kamp meemaakte, is het boeddhisme niet meer weg te denken uit zijn leven. De Vietnamese boeddhisten in Nederland wilden een grotere tempel, redelijk centraal gelegen en goed bereikbaar met het openbaar vervoer. Het werd nieuwbouw aan de Evenaar in Almere Buiten.

‘Ik ben daar zeker vijf jaar mee bezig geweest. Eerst 2,5 jaar plannen maken, daarna 2,5 jaar echt bouwen. Een aannemer verzorgde het casco, de afwerking hebben we bijna helemaal zelf gedaan. We zaten daar zowat elk weekend met dertig man te werken. Ik deed de financiën en zorgde voor het proces.’

Dit is een mooie plek geworden om boeddhistische dingen te doen, aldus Tuan. ‘Mediteren, reciteren – soetra's oplezen, leren van de boeddha. Een ontmoetingsplek met culturele activiteiten voor de kinderen, waar iedereen van harte welkom is. We zijn bijna klaar, ik ben trots en tevreden.’

Tineke Woudstra (1962, woont vanaf 1997 in Almere):

‘Gelukkig wordt hier ook veel gelachen’

Sinds drie jaar doet Tineke vier uur per week vrijwilligerswerk bij Hospice Almere. Twee aan elkaar gekoppelde appartementen op de begane grond bieden een ‘bijna thuis-huis’ voor twee mensen die naar verwachting binnen drie maanden zullen sterven. Een stichtingsbestuur, een coördinator en een pool van 75 vrijwilligers maken dit mogelijk. Samen met professionele ondersteuning vanuit het Almeerse zorgveld. ‘Mensen denken vaak dat het in een hospice heel zwaar is en ernstig. Gelukkig wordt hier ook veel gelachen. We hebben prachtige gesprekken met bewoners en dat geeft veel voldoening. We willen onze bewoners echt ontzorgen, door het huis-houden goed te regelen, de familie prettig te ontvangen, eten en drinken te maken. We doen er alles aan om hun laatste weken zo aangenaam mogelijk te maken.’ Tineke vindt het belangrijk dat mensen weten dat deze hospice er is. ‘Voor Almeersers én voor familieleden die je hier in die fase graag naar toe wilt halen.’

Corrie Pover de Ligt (1940, woont vanaf 1985 in Almere):

‘Ik hoef niet op vakantie, alles is hier’

Corrie woont in de oudste buurt van Almere Buiten: de Molenbuurt. In 1985 betrok ze met haar man hun gloed-nieuwe huis en wil daar nooit meer weg. Gedurende een periode van dertig jaar heeft ze zich ingezet voor de buurt, onder meer met evenementen voor kinderen. Ze is onderscheiden als Buitengewone Buitenaar, staat in het gedichtenboek ‘Bronnen van Almere’ en kreeg als dank een plaquette. ‘Als ik uit bed kom, kijk ik elke morgen uit over het

Grondzeilerplantsoen. Dan voel ik me de koning te rijk. Ik hoef niet op vakantie, alles is hier. Dit plantsoen voor mijn deur, de Bosrand net buiten de wijk én Speeltuin Dwangmolenstraat richting het centrum.’ Het organiseren van kinderfeestjes heeft ze vorig jaar om gezondheidsredenen overgedragen aan een buurtgenoot. Ze zit graag bij de speeltuin aan de Dwangmolenstraat. ‘Die is samen met de kinderen ontwikkeld. Het is een mooie plek waar ouders en kinderen samenkomen.’

Brahim Latife (1975, woont vanaf 2001 in Almere):

‘Een levendige ader door de buurt’

Vanuit de woning van Brahim zie je een stuk van de groenstrook langs de Bataviastraat, grenzend aan de busbaan. Het is een slingerend natuurlijk looppad van zo’n 700 meter, met her en der heuveltjes, grote natuurstenen, speeltoestellen en bankjes. Bij Station Oostvaarders beginnen de eerste paaltjes met informatie over deze aantrekkelijke route naar de Oostvaardersplassen. ‘Soms is het stil in de wijk. Kom je op die groenstrook, dan zie je

mensen zitten, wandelaars, joggers. Het is een levendige ader door de buurt. Mensen moeten hier hun hond aangelijnd houden en langs de strook lopen. Daarom is het hier ook schoon. Ik merk dat de kinderen liever hier spelen dan elders in de wijk, ook mijn kinderen.’ Als Brahim zin en tijd heeft om hard te lopen, gaat hij via de groenstrook naar de Oostvaardersplassen. ‘Dat is zeer gewild bij sporters. Je hebt daar alleen fietsers, geen brommers, scooters of auto’s.’

Ans Kits (1943, woont vanaf 1988 in Almere):

‘In de Gasterij is het heerlijk toeven’

Ans is in Almere komen wonen voor haar werk. Ze werd hier de eerste vrouwelijke katholieke pastor. Dat heeft niet lang geduurd, ze was te progressief en te feministisch. Ze is in deze stad gebleven en heeft hier vele favoriete plekken. Natuurbelevingscentrum De Oostvaarders staat met stip bovenaan.
‘Als ik bezoek heb, stel ik vaak voor om daarheen te gaan. Het is een heel bijzonder gebouw in een prachtige omgeving.

Je kan daar lekker wandelen, fietsen, zitten, vogels kijken en binnen wat drinken. In Gasterij De Oostvaarders is het heerlijk toeven. Het water kabbelt daar onder je door. Behalve als het vriest natuurlijk. Dan stap je buiten zo op het ijs om een rondje te schaatsen.’
Ans niet, die is in Twente geboren en heeft nooit leren schaatsen. ‘Ik kijk graag naar al die schaatsende mensen, terwijl ik geniet van een beker warme chocolademelk met slagroom.’

Simon Buijsse (1950, woont vanaf 1989 in Almere):

‘Je hebt hier de prachtigste paddenstoelen’

Simon en zijn vrouw lopen met hun Friese Stabij elke dag al gauw anderhalf uur, bij voorkeur ’s morgens door één van de vele groengebieden van Almere Buiten. In Stadsbos Buitenhout zijn ze het meest te vinden. Verder wandelen ze regelmatig door het Kotterbos, het Vaartsluisbos en het Meridiaanpark. Precies daar waar hun hond los mag lopen. ‘Daar wordt de hond blij van. Wegrennen, terugkomen, wegrennen en weer terugkomen. Wij hebben Stadsbos Buitenhout

zien groeien van heel kleine boompjes tot wat het nu is – een productiebos van Staatsbosbeheer. Op verschillende percelen heb je andere boomtypes. Om de zoveel jaar kappen ze heel veel bomen. Het bos moet geld opleveren.’ Dit bos brengt rust, ervaart Simon keer op keer ‘Wij zitten graag bij een drinkplek op een bankje onder een lindeboom. Mijn vrouw maakt foto’s van de prachtigste paddenstoelen hier, zoals de krulhaarkelkzwam. Ik hou echt van deze stad.’

Wannes van der Linden (1976, woont vanaf 2012 in Almere):

‘Dit uitzicht verveelt nooit’

Wannes vond vier jaar terug in Almere zijn eerste koophuis. Het werd een woning aan de rand van de Bloemenbuurt, met uitzicht op het water en het Meridiaanpark. Dat er nog heel wat aan het huis moest gebeuren, nam hij graag voor lief. ‘De weg voor mijn huis is alleen bestemmingsverkeer. Ik zit hier vrij, bijna afgesloten van de buitenwereld. Als ’s zomers de bomen van het park helemaal dicht zijn, zie je de nabijgelegen

wijk niet meer. Dan lijkt het net of ik aan de Oostvaardersplassen woon.’ Hij waardeert de rust en is tegelijkertijd gesteld op de soort reuring. ‘Dit uitzicht verveelt nooit. Ik geniet van de vogels in en op het water, vooral van de zwanen. Die landen vaak als een soort Boeing op het water of komen aan land om even gras te eten. Iedereen die hier op bezoek komt, zegt: “Wat woon jij hier mooi.” ’

Max Joling (1994, geboren in Almere):

‘Dat was echt nieuwe materie’

Voorjaar 2008, Max was vijftien, nam hij zijn nieuwe verkering mee naar een cirkel van bankjes. Het was een zonnige dag en hij was ontzettend verliefd. Het duurde uren voordat ze elkaar durfden te zoenen. Om 18.00 uur ging Max met bloesjes op z'n wangen naar huis en stapte zijn verkering weer op de trein. 'Ik had al eens met meisjes gezoend. Nu voor het eerst met een jongen. Dat was echt nieuwe materie. Ik maakte een

foto van ons, terwijl we elkaar op de mond zoenden. Ik heb de foto roze ingekleurd en op Hyves gezet. Op die privéfoto heb ik de allermeeste reacties gehad van alle foto's die ik ooit heb gepost.' Die verkering ging na 2,5 maand uit, de bankjes staan er nog. 'Het is een soort kapelletje met witte stalen bogen. Ik loop daar vaak met mijn hond en chill er nog wel eens met vrienden.'

FILMPJE

Ingrid Maste (1961, woont vanaf 2006 in Almere):
‘Je vindt hier een verrassende vegetatie’

Voor woningbouw in de Stripheldenbuurt had de gemeente bomen gekapt. Datzelfde aantal moest elders opnieuw geplant worden. De 5,5 hectare braakliggende grond met ‘groen-bestemming’ in de Sieradenbuurt leek een geschikte locatie voor de gedachte eiken en essen. Bewoners wilden graag meer variatie en gingen het gesprek aan.

‘Wij vonden een voedselbos een interessante gedachte’, vertelt Ingrid, penningmeester van Bewonersplatform Sieradenbuurt.

‘Met de Floriade op komst, was de gemeente bereid mee te denken. Met veel geduld en toewijding, gemeentelijk budget voor de herplant en donaties van fondsen krijgt dit gebied steeds meer vorm.’

Zo heeft de gemeente greppels gegraven, bessenstruiken en allerlei soorten noten- en fruitbomen geplant. En zijn bewoners aan de slag gegaan met de realisatie van de kruidenheuvels, bankjes van Almeers hout, een bijenstal, insectenhotel, vleermuizenkast en ooievaarspaal. ‘Je vindt hier een verrassende vegetatie, prachtige uitzichten, heerlijk eten en geweldige geuren.’

Chandra Bhikie (1960, woont vanaf 1997 in Almere):

‘Ik sta daar graag even stil’

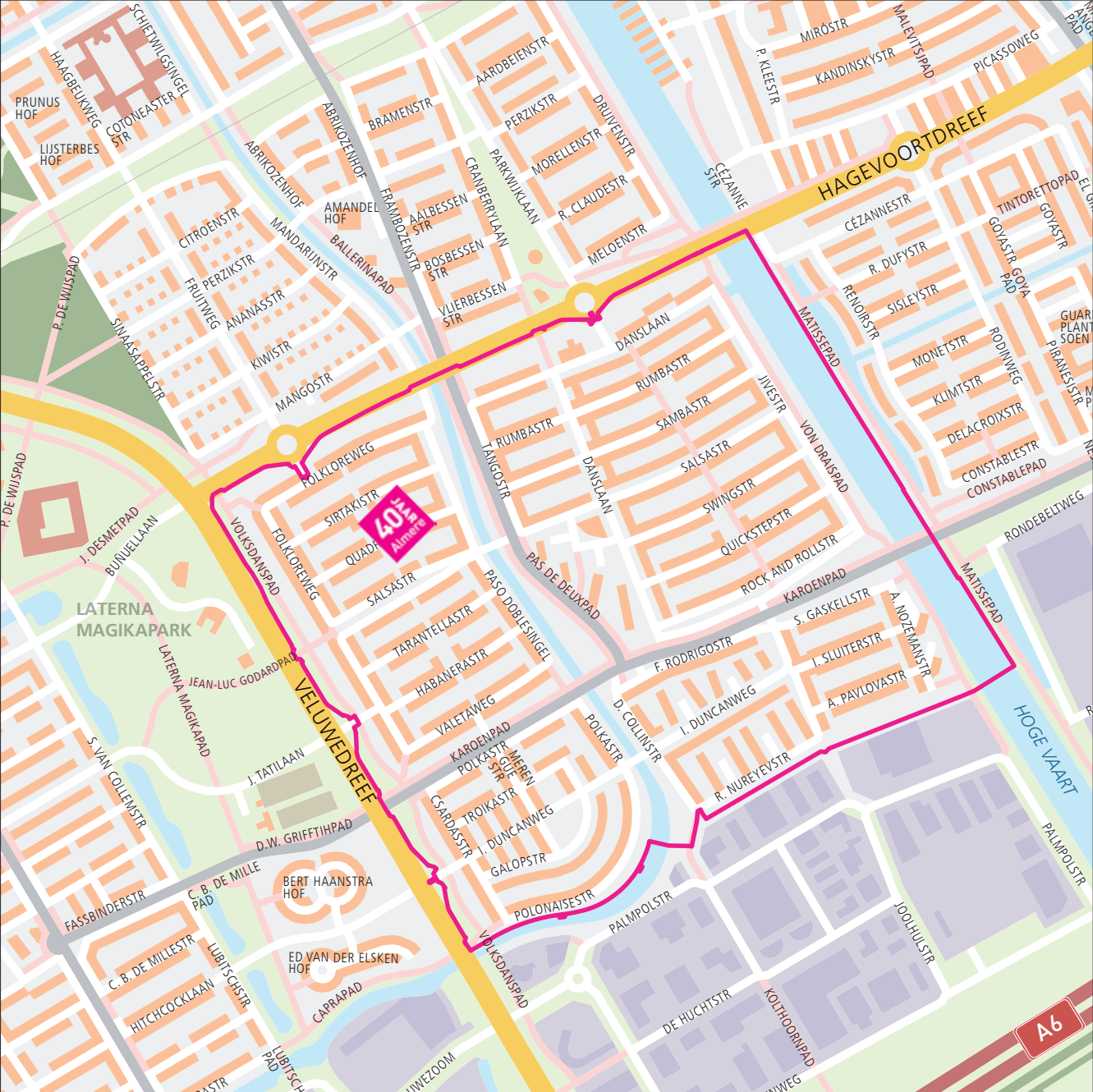
Chandra woont aan het Jadeplantsoen en vindt het verloop van lichtgroen naar iets donkerder groen in haar straat heel mooi. Ze woont al zó lang in de Regenboogbuurt, dat ze gewend is geraakt aan de kleuren. Die hoeven voor haar niet te veranderen. Ze houdt van kleur, want haar favoriete plek zijn de knalrode sportkooien aan de Evenaar. ‘Juist door die opvallende kleur ga je daar naar toe.

Er staan drie kooien: één voor tennis, één voor basketbal en één voor voetbal. Door de kooien eromheen, komen de ballen niet steeds op de weg. Zo heeft niemand er last van. Om de skatebaan zit geen hek, dat hoeft niet.’ Toen haar drie zoons nog klein waren, ging ze vaak met hen mee. ‘Gezellig kijken en zorgen voor eten en drinken.’ Tegenwoordig maakt ze een ommetje langs de sportkooien als ze boodschappen doet. ‘Ik sta daar graag even stil.’

ALMERE STAD OOST

- 78 Mireille Enser, Speelplein Sirtakistraat/Quadrillestraat: ‘Zo vermaken we ons’
- 80 Wim van der Veldt, Humphrey Bogartstraat: ‘Wij voelen ons hier senang’
- 82 Greetje Kauffeld, Appel- en perenboomgaard: ‘Leuk om een eigen boom te hebben’
- 84 Rini de Vries, Albert Heijn: ‘Ze zijn altijd heel vriendelijk’
- 86 Raynald Kross, Jongerenontmoetingsplek: ‘Dat kost mij de nodige zweetdruppels’
- 88 Roewaïda Karamatali, Ar-Raza moskee: ‘Als ik de moskee zie, ben ik supertrots’
- 90 Coby van Raam, Bos der Onverzettelijken: ‘Alle bankjes zijn van ons’
- 92 Erik Jongerden, Huis van de Waterwijk: ‘Hier heb ik mijn draai gevonden’

Mireille Enser (1973, woont vanaf 2003 in Almere):
‘Zo vermaken we ons’

In 2012 kwam Mireille met haar drie kinderen in de Danswijk wonen, precies tegenover een nogal verwaarloosde speeltuin. Buurtgenoten namen contact op met de gemeente, vroegen om een opknabbeurt en vonden gehoor. Ze kregen de uitdaging om ook geld in te brengen en deden dat onder meer door een statiegeldflessen-actie bij supermarkt Deen en een kerstgeschenk van Zorggroep Almere. Speelplein Sirtakistraat/Quadrillestraat werd op 10 juli 2015 geopend en is volgens Mireille een groot succes.

‘Ik ken geen leukere speelplek. Je hebt allerlei toestellen voor kleine en grotere kinderen. Er is ruimte om te rennen. Omdat er maar één bankje staat, nemen we bij mooi weer onze tuinstoel mee naar buiten. Soms zetten we zwembadjes neer. Zitten we daar met een grote groep. Zo vermaken we ons.’ Haar kinderen zijn inmiddels tieners. De jongste twee spelen hier overdag, de oudste zit daar graag ’s avonds. ‘We wonen in een poppenhuis, zijn veel liever buiten.’

Fimwijk Noord, Almere Stad Oost

Humphrey Bogartstraat

Wim van der Veldt (1943, woont vanaf 1999 in Almere):

‘Wij voelen ons hier senang’

Uit de klei getrokken in de Haarlemmermeer, op zoek naar een woning, vielen Wim en zijn vrouw als een blok voor een BouwRai-woning uit 1992 in de Filmwijk. ‘De bijzondere vorm van dit huis, de verrassende indeling, de vrije ligging, de nabijheid van het centrum en het station – voor ons alle aanleiding om te kopen. De straat is een halve boog met twaalf woningen eraan, ‘Almeer-huizen’. Je had een basis-huis dat je kon vergroten. Beneden hebben wij een aanbouw,

waar mijn vrouw haar coachingspraktijk heeft. De trap loopt door het midden van het huis. De bovenste verdieping is mijn hol, mijn bibliotheek.’ De kennismaking met de nieuwe burens verliep prettig. ‘We gaan wel eens met een aantal naar de schouwburg of de bioscoop in de bibliotheek. Eén van de burens heeft een keer een fietsroute bedacht langs beelden in Almere. Kortom: wij voelen ons hier senang.’

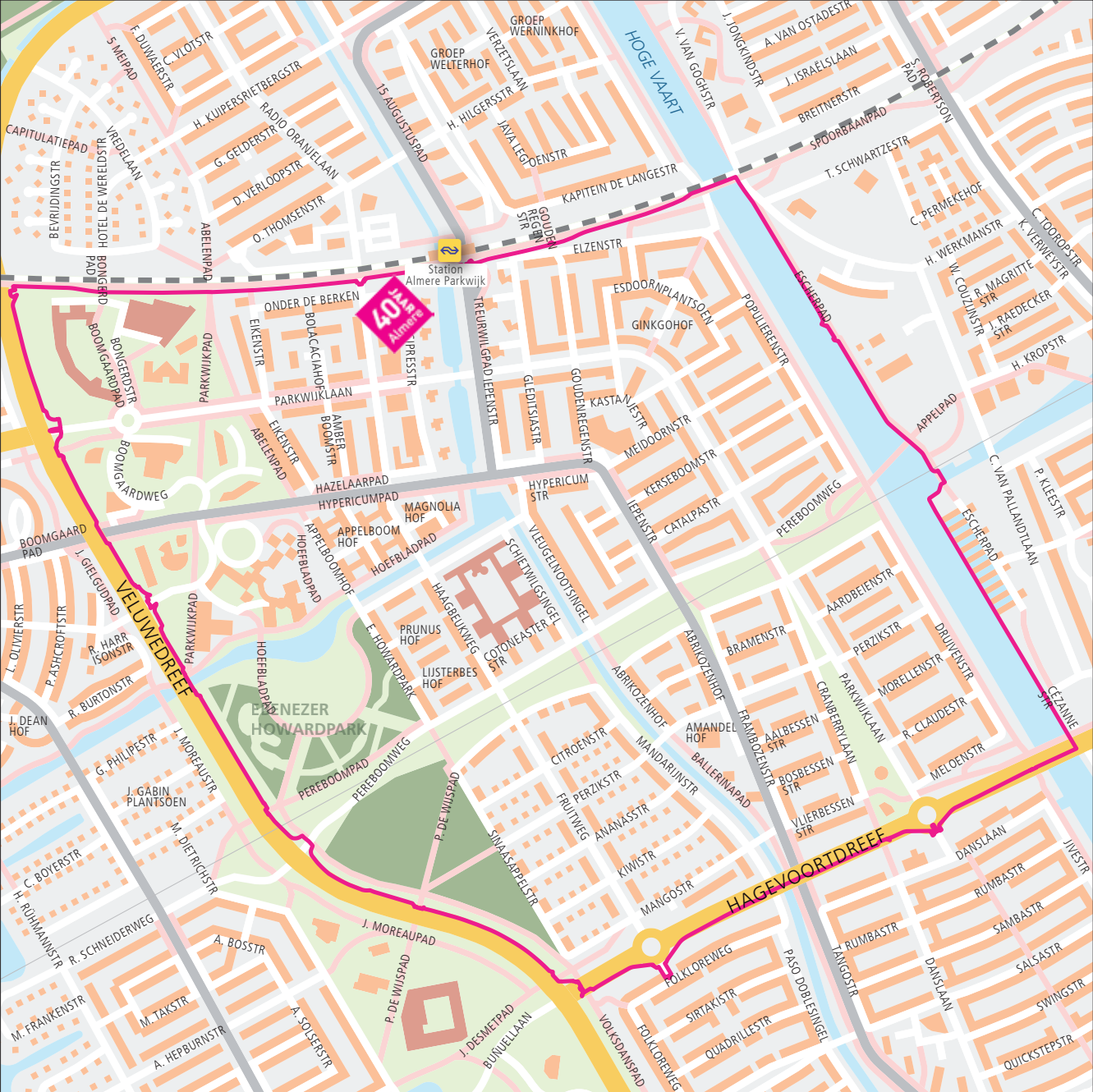
Greetje Kauffeld (1939, woont vanaf 2000 in Almere):

‘Leuk om een eigen boom te hebben’

In 2003 verhuisde Greetje naar de Tourmaline toren in de Filmwijk. Vanuit haar appartement op de elfde verdieping heeft ze een fantastisch uitzicht over het Weerwater.

'Het uitzicht verveelt nooit. Ik heb hier allemaal grote ramen. Als ik naar beneden kijk, zie ik het strandje, het Lumièrepark en de zwanen. Kijk ik in de verte, dan zie ik het centrum liggen, met het theater. Mijn enige grote zorg en droefenis is de Floriade. Ik vind de rust in dit deel van de wijk zo

ontzettend belangrijk. En vrees dat die verloren gaat door de werkzaamheden en vervolgens door de Floriade zelf.' Ineens was daar zo'n beetje aan de voet van haar toren een appel- en perenboomgaard. 'Elke middag als ik met mijn hondje naar buiten ga, kom ik vlak langs die boomgaard. Ik hoorde dat de bewoners hier zelf een boom hebben geadopteerd. Leuk om een eigen boom te hebben. Dat dat dan je eigen boom is, dat doet me wel wat.'

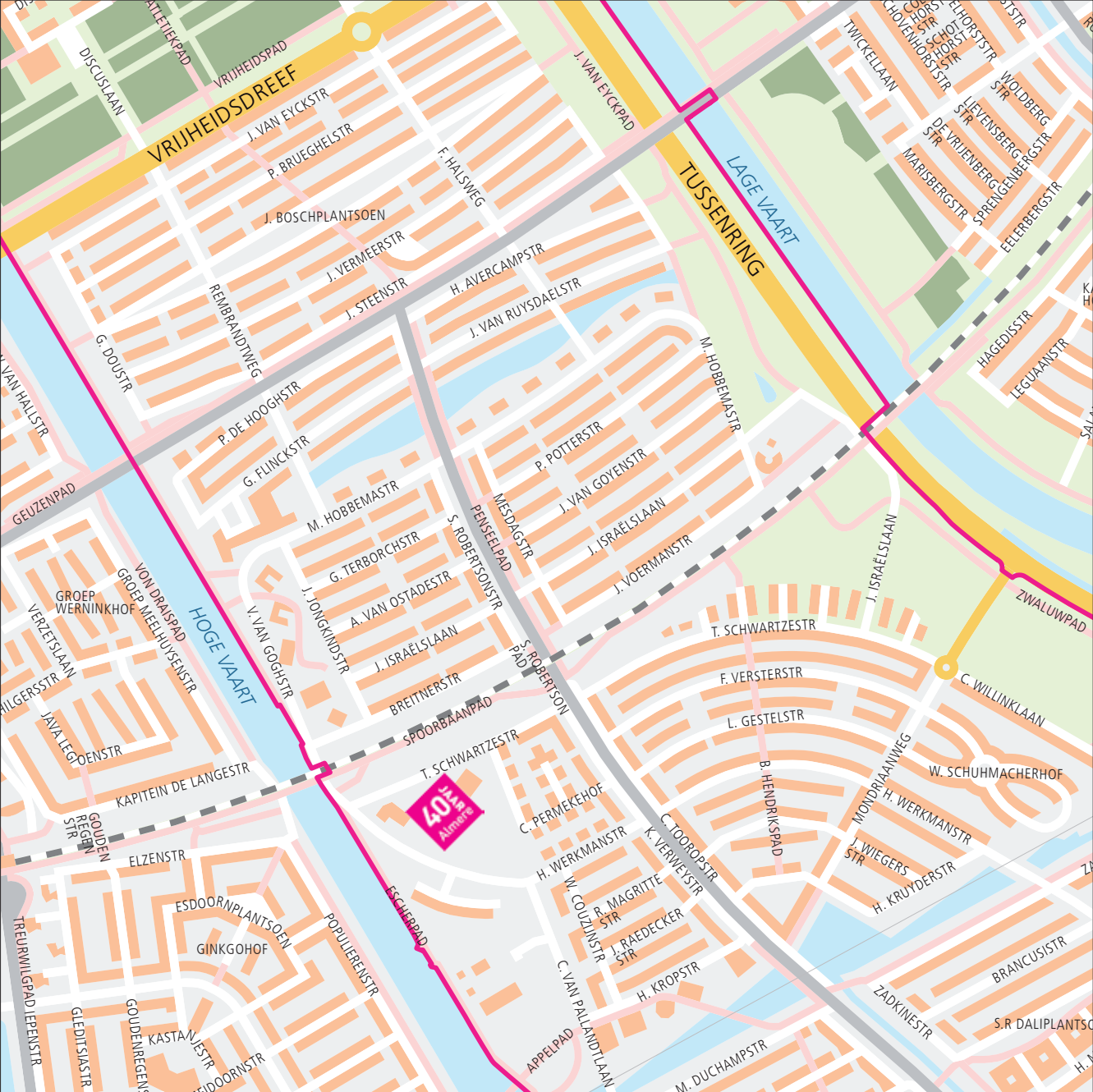

Rini de Vries (1938, woont vanaf 1991 in Almere):

‘Ze zijn altijd heel vriendelijk’

Rini is acht jaar geleden gescheiden en verhuisd naar een seniorenhuurwoning in de Verzetswijk. Ze is blij met haar benedenhuis met een plat dak, zonder bovenburen, met een achtertuin en een piepkleine voortuin. Voor Rini is de Albert Heijn bij Station Parkwijk de dichtstbijzijnde supermarkt. ‘Ik hoef enkel het spoor onderdoor. Het is makkelijk, want verderop zit ook het buurthuis. Daar ga ik elke woensdagochtend naar toe om te knutselen en woensdag-

middag om te koersballen. Als ik dan nog een boodschapje wil doen dat ik gisteren vergeten ben, hobbeld ik zo de AH in.’ Af en toe heeft ze last van die vergeetachtigheid, ook in de Albert Heijn zelf. ‘De ene keer loop ik boem boem en pak ik het allemaal. De andere keer, als ik veel aan mijn hoofd heb, moet ik iets vragen. Ze lopen dan altijd even met me mee, zijn heel vriendelijk. Die veer mag ik wel geven.’

Raynald Kross (1972, woont vanaf 1978 in Almere):

‘Dat kost mij de nodige zweetdruppels’

Vroeger was Raynald na schooltijd altijd buiten te vinden, om met zijn vrienden te voetballen en soms te basketballen. Hij weet precies waar de mooiste pannaveldjes zijn en waar je fijn kunt basketballen. ‘Als mijn zoons van 8 en 13 vragen of we wat leuks gaan doen, nemen we een voetbal en een basketbal mee en gaan we naar buiten. Meestal naar de Jongerenontmoetingsplek vlakbij ons huis. Daar spelen we graag het spelletje tien-en, om het schief-

ten goed te oefenen. En op het pannaveldje met twee doeltjes gaan ze met z’n tweeën tegen mij. Mijn zoons willen winnen, dus dat kost mij de nodige zweetdruppels.’ Ze gaan altijd ‘s middags. Als Raynald vrij is op woensdag, in de weekends en tijdens vakanties. ‘We gaan ook wel eens de Almeerse pannaveldjes af. Het duurt niet lang of er komen kinderen bij. Zijn er al kinderen bezig en mogen we niet meedoen, dan gaan we verder.’

‘Als ik de moskee zie, ben ik supertrots’

Vrij snel nadat het gezin van Roewarda zich in Almere vestigde, heeft met name haar vader zijn schouders gezet onder de realisatie van gebeds- en ontmoetingsmomenten van onder andere Surinaamse moslims.

Na de aankoop van eigen grond in 2003, duurde het vanwege de vele bezwaren uit de buurt nog tot 2007 voordat de bouw van de moskee in Tussen de Vaarten kon beginnen. Haar vader is bestuursvoorzitter en combineert dat met een fulltime baan

bij een bank. Roewaïda is vanaf haar dertiende heel actief bezig met vrijwilligerswerk.

‘Je groeit ermee op. Ik vond het normaal, krijg er energie van. We hebben allemaal gedoneerd en nog. Elke euro die ik kan missen, gaat naar de moskee. Als ik niet werk, ben ik altijd in de moskee te vinden. Mijn zoontje gaat met alle plezier mee, doet ook zijn dingen daar. Als ik de moskee zie, ben ik super-trots dat mijn vader zijn droom heeft kunnen verwezenlijken.’

FILMPJE

Coby van Raam (1951, woont vanaf 1986 in Almere):

‘Alle bankjes zijn van ons’

Vanuit de zuidoostkant van de Waterwijk wandelt Coby bij droog weer met man en bijna blinde hond Sammie graag naar het Bos der Onverzettelijken. ‘Dit bos is een beetje woest, dat vind ik mooi.’ Vaak pakt ze ook een stuk groen rond de Leeghwaterplas mee. Het liefst maakt zij dagelijks een ronde van ruim anderhalf uur. Inclusief pauzes, want lopen doet pijn met twee nieuwe knieën en een vorig jaar gebroken rug.

‘Tijdens mijn korte ochtendwandeling met hond stop ik vijf à zes keer, om even op mijn rollator te zitten en de benen te strekken. Ik moet blijven lopen, anders beland ik in een rolstoel. Bij de lange wandelingen zijn alle bankjes van ons.’ Het meest geniet ze van de lente, als de vogels gaan broeden. ‘Dan zie je de kleintjes bezig met hun moeder, hoor je hun geluiden en ben ik echt verliefd.’

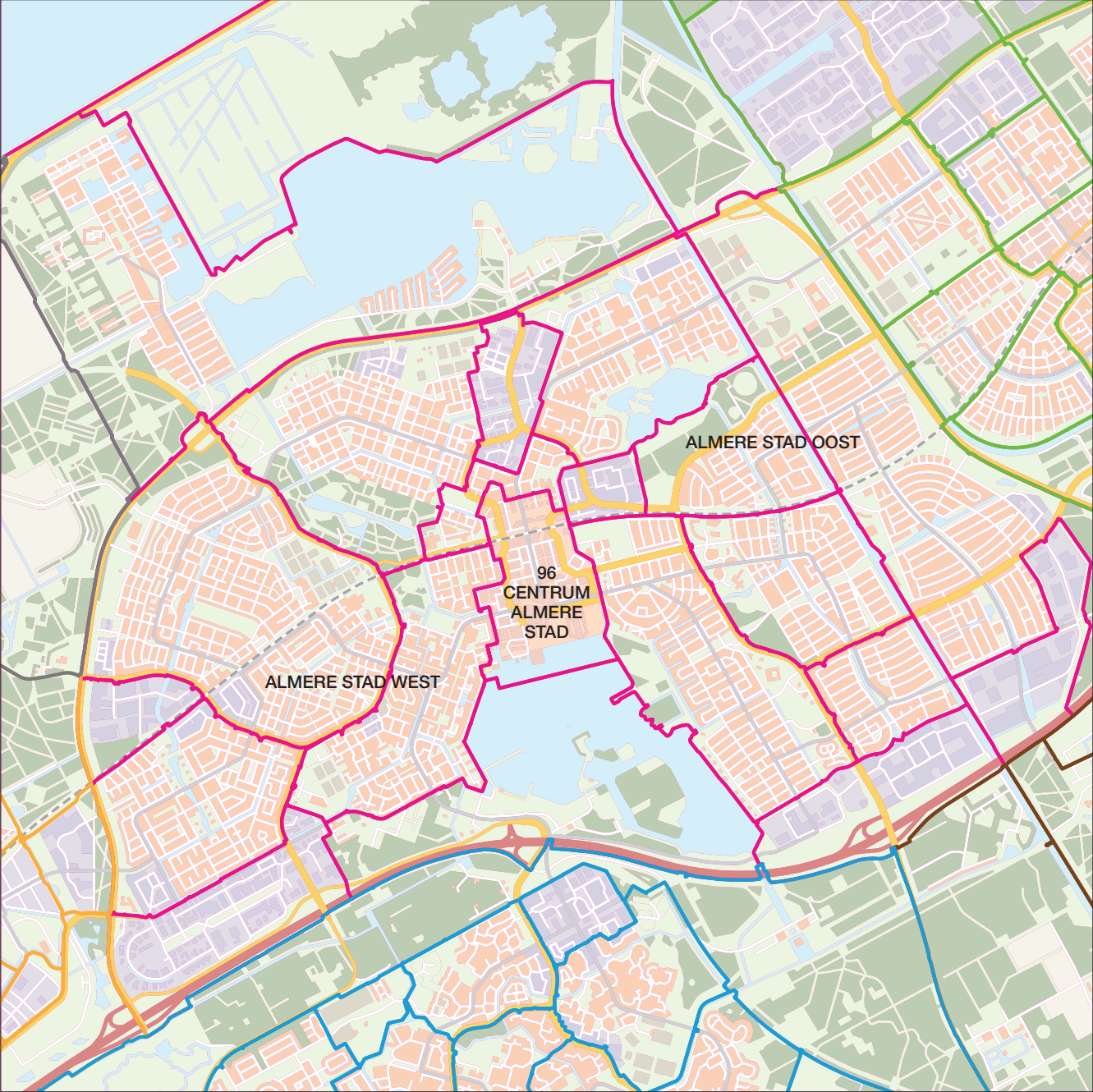

Erik Jongerden (1965, woont vanaf 1998 in Almere):

‘Hier heb ik mijn draai gevonden’

Erik had zijn droombaan, dacht hij: vrachtwagenchauffeur. Hij reed heel Europa door. Na 24 jaar hield dat ineens op. Een net gedweilde vloer in een tuincentrum werd hem fataal. Hij viel, verdraaide zijn knie, kwam in een rolstoel terecht en werd voor 70% afgekeurd. ‘Thuis was ik niet te genieten en raakte in een depressie. Via via vond ik vrijwilligerswerk als bezorger van de scootmobiel- uitleen. Na twee jaar werd ik ook vrijwilliger bij de Boodschap-

penPlusBus. In die periode ontdekte ik hoe leuk ik het vind om met mensen om te gaan.’ In een leegstaand schoolgebouw in de Waterwijk werd Erik vrijwillig beheerder. Het pand was al snel volledig verhuurd en hij kreeg een parttime contract bij De Schoor. ‘Ik heb internet en wifi aangesloten, geschilderd, meubilair en spullen overal vandaan gehaald. Bewoners wilden bridgen, koersballen, darten, poolen. Het staat en hangt er allemaal. Hier heb ik mijn draai gevonden.’

CENTRUM ALMERE STAD

96 Igor Sjerps, Skateplaza: ‘Dit park is gemaakt door skaters’

FILMPJE

Igor Sjerps (1989, woont vanaf 1992 in Almere):

‘Dit park is gemaakt door skaters’

Igor is opgegroeid in Almere en raakte via twee buurjongens aan het skaten. Toen hij een jaar of elf was, kocht hij zijn eerste professionele skateboard. Op de havo skatete hij wel acht uur per dag en versleet spullen bij de vleet. Gelukkig kreeg hij al snel een sponsor. ‘Ik ging altijd skaten in de grote steden, vooral Amsterdam. Daar waren mooie skatebanen. Hier in Almere werd het pas leuk met het nieuwe stadscentrum. Dat is één groot spektakel om te skaten, met allerlei aparte objecten, bankjes,

schansjes, trappetjes, plantenbakken. Skaters vinden het geweldig. De politie helaas niet.’ Samen met andere skaters en de gemeente heeft hij als kersverse mede-eigenaar van skateshop Hard Bitten and the Others zijn schouders gezet onder de realisatie van Skateplaza, een kleine fijne skateplek onder de busbrug richting Filmwijk. ‘Dit park is gemaakt door skaters, die weten wat nodig is om er over tien jaar ook nog lol van te hebben.’

ALMERE STAD WEST

- 100 Tanja van Nieuwenhuizen, Beatrixpark: ‘Ik ben gelukkig als ik hardloop’
- 102 Merlin Alberg, De Participatiefabriek: ‘Het is zo leuk, ik zit echt in de bloei’
- 104 Kim Boerboom, Bruggetje in villawijk: ‘Een Golden Kodak Moment’
- 106 Pamela Acquah, Artlab Muziekwijk: ‘Kunst is als je iets moois maakt voor jezelf’
- 108 Esther Verdonk, Zwemwater Noorderplassen: ‘Zwemmen met de watervogels’
- 110 Renate Oord, Schooltuintjes en buurttuin: ‘Voordat ik het wist, was ik tuinjuif’
- 112 Betty Kuiper, Slangentoren: ‘Veel kunst in de stad is mij altijd ontgaan’
- 114 Bep Hendriksma, Kringloopwinkel: ‘Ik ben gelijk blijven plakken’
- 116 Odette Breijinck, De Fantasie: ‘Puur en in zijn eenvoud zo mooi’

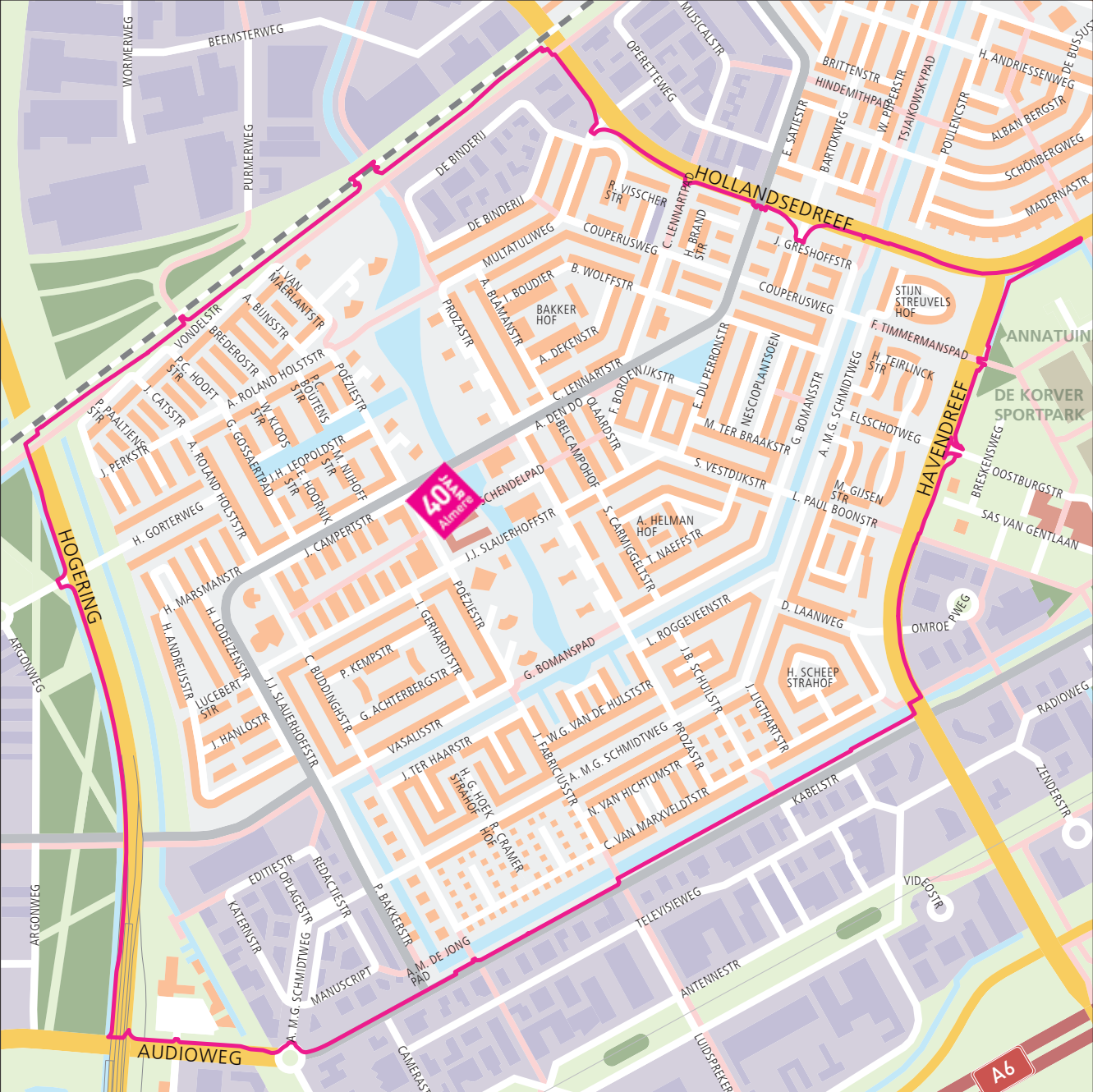

Tanja van Nieuwenhuizen (1956, woont vanaf 1986 in Almere):

‘Ik ben gelukkig als ik hardloop’

Sinds 2006 trekt Tanja drie keer per week 's morgens vroeg haar sportschoenen aan en rent vanuit het centrum Almere in. Een rondje Beatrixpark is bij haar favoriet. 'Als je alle paadjes en bruggetjes neemt, heb je zo 7,5 kilometer gerend. Ik ren niet meer zo hard als vroeger. Ik zie altijd zoveel, ben snel afgeleid en maak onderweg foto's. Er gebeurt zoveel in het park. Je ziet alles groeien en veranderen met de seizoenen. Er zijn allerlei soorten vogels. Mensen laten

hier hun hond uit, skaten, fietsen, varen, zwemmen, spelen, midgetgolfen. Alle generaties hebben hun ding. Mensen hebben het hier reuze naar hun zin.' Ze rent graag door de ochtendschemer vanwege het diffuse ochtendlicht. Ze is niet bang, al schrikt ze elke keer van de piratenpoppen bij de midgetgolfbaan. 'De combi van stedelijkheid met zoveel groen, daar houd ik van. Ik ben gelukkig als ik hardloop.'

Merlin Alberg (1976, woont vanaf 2002 in Almere):

‘Het is zo leuk, ik zit echt in de bloei’

Merlin heeft een zware tijd achter de rug. Haar moeder overleed aan eierstokkanker, zij was zwanger en bleek gen-drager. Zodra haar zoontje kon lopen, liet ze zich opereren, moest revalideren en verloor haar fulltime baan. ‘In de moeilijkste periode van mijn leven besloot ik te gaan scheiden. Het is de beste keus die ik kon maken.’ Ze ging naar het sociaal wijkteam, bood aan te helpen bij de Kids-club, zette met iemand anders de Mama-club

op en kreeg het advies om contact te zoeken met De Participatiefabriek. ‘Fabriek, fabriek, wat moet ik daar doen?’, dacht ze bij zichzelf. ‘Ik tekende voor het re-integratietraject van negen maanden. Daarna ging alles heel snel. Ik werd presentatrice van Participatiefabriek TV, later ook van Literatuurwijk TV en mocht een training volgen bij het TV-College in Hilversum. Nu heb ik een parttime baan. Het is zo leuk, ik zit echt in de bloei.’

Kim Boerboom (1973, woont vanaf 2006 in Almere):

‘Een Golden Kodak Moment’

Vanuit haar eigen straat, waar in de herfst de bomen mooi rood kleuren, maakt Kim graag een ommetje door de verderop gelegen villawijk. Vooral het uitzicht vanaf het bruggetje tussen het Rapsodieplantsoen en de Divertimentostraat trekt steeds weer haar aandacht. ‘Het gaat mij niet persé om de villa’s zelf. Al is daar laatst wel een huis opgeknapt en zijn de bewoners daar bijzonder goed in geslaagd. Nee, het zijn vooral de terrasvormig

aangelegde mooi onderhouden achtertuinen, de treurwilgen boven het water, de eenden die daar zwemmen. Een heel fraai tafereel midden in zo’n woonwijkje. Met de laagstaande zon heb je echt een Golden Kodak Moment.’ Een paar jaar terug kon ze haar toen negenjarige zoon niet vinden. ‘Hij was helemaal in z’n eentje naar dat bruggetje gelopen en zei tegen mij: “Mama, ik heb zo’n mooi plekje ontdekt.”’

The map illustrates the layout of the Almere Muziekwijk, a residential and cultural district. Major streets include the Muzekdreef, Waddendreef, and Stedendreef. The map also shows various parks and green spaces, such as Klein-Brandt Sportpark, Muzenpark, and Dr. J.M. den Uylpark. A central pink square indicates the '40+ Almere' station area. The map is color-coded by district: orange for residential, green for parks, and blue for water features. A legend in the bottom right corner explains the color coding and symbols used.

A large group of children and adults are working on a colorful patchwork quilt in a classroom. The quilt is made of many small, colorful squares and is spread out on a long table. The children are wearing white t-shirts with 'JUNIOR 118' printed on the back. They are using scissors, glue, and other materials to create the quilt. An adult is also working on the quilt. The classroom has a red cabinet and a window in the background.

Pamela Acquah (2004, geboren in Almere):

‘Kunst is als je iets moois maakt voor jezelf’

Jaren terug kreeg een leegstaande ruimte onder Station Muziekwijk een onverwachte invulling. Het werd een plek waar kinderen uit de wijk actief in contact kunnen komen met kunst en cultuur. Sinds twee jaar is Artlab Muziekwijk onderdeel van KleurinCultuur. En vanaf eind 2014 is Pamela zowat elke woensdagmiddag van de partij.

‘Knutselen vind ik leuk. We maken steeds wat anders. Het mooiste dat ik daar gemaakt heb, is een kerstbal. Van wol, met een hangertje eraan. Voor mij is het kunst als je iets moois maakt voor jezelf. We hadden laatst op een paar maandagmiddagen ook Fashion Lab. Daar hebben we een boodschappentas ontworpen van bestaande kleding en genaaid op een naaimachine. Daar ben ik heel trots op.’

Na de zomer gaat ze naar groep 8 en wil ze het liefst door met Fashion Lab, voor de wat oudere kinderen. ‘Ik wil later graag bezig zijn met kleding maken.’

Esther Verdonk (1952, woont vanaf 1994 in Almere):

‘Zwemmen met de watervogels’

Een vrouw, een man, hun zoontje van drie, een kantoor in Amsterdam, een huis in Hoor en een zeilboot in Den Oever vonden in 1994 hun thuis aan de Noorderplassen. In een ruime woning met een tuin, een helling, een steiger en 200 m² ‘eigen’ water. Pas na achttien jaar is Esther er gaan zwemmen. ‘Eerst was er geen zwemtrap aan onze steiger. Toen die trap er was, ging ik nog steeds niet. Op mijn zestigste heb ik eindelijk

een switch gemaakt.’ Ze zwemt drie van de vier dagen, vroeg in de ochtend. Als de temperatuur het toelaat in de plas. Is het te koud, waait het te hard of is het zwanenpaar met jongen te dichtbij, dan wijkt ze uit naar het dichtstbijzijnde zwembad. ‘Zwemmen met de watervogels, de reflecties van de huizen in het water, de bries in mijn haar, de opkomende zon. Het is fantastisch.’

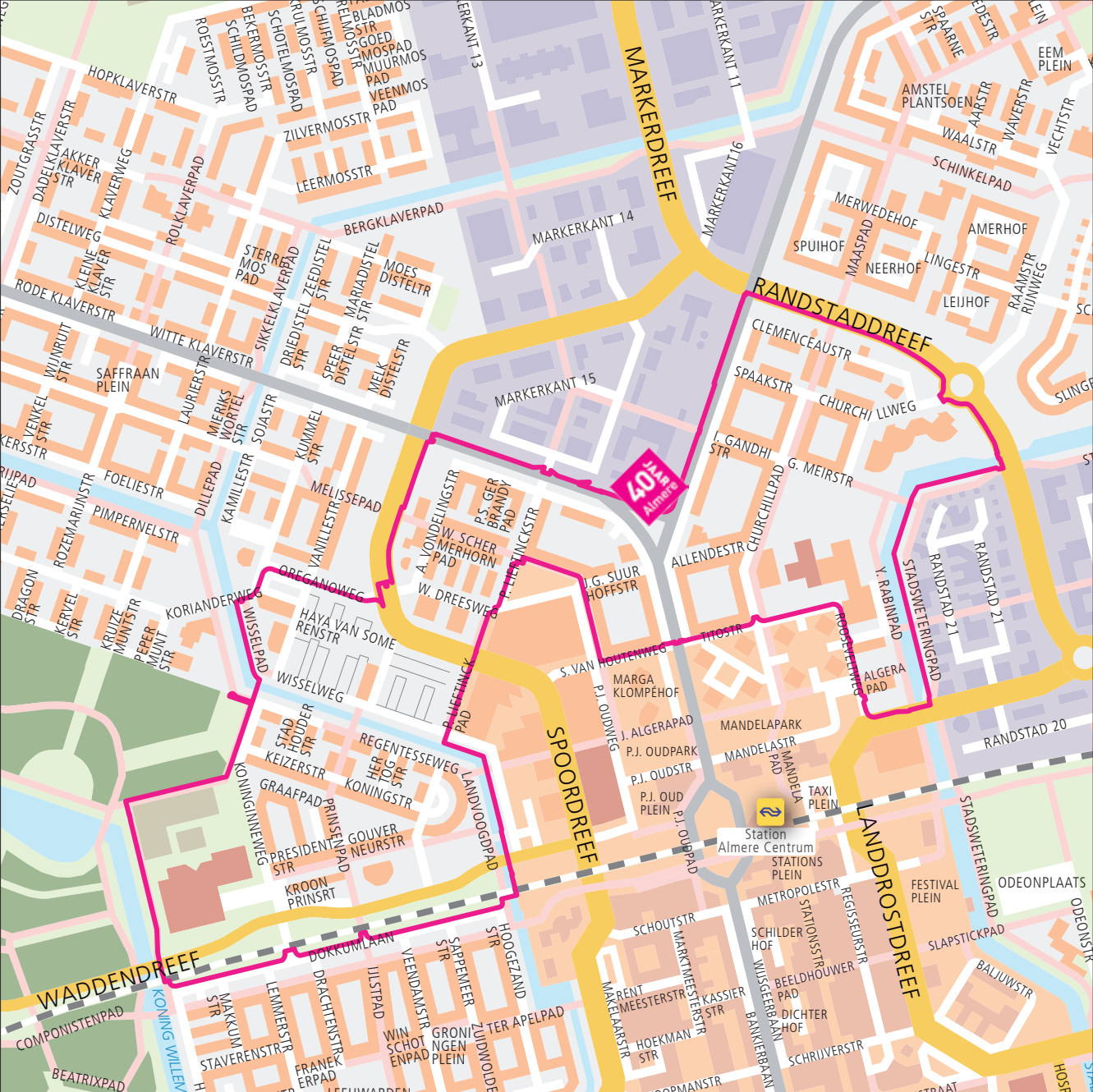

Renate Oord (1979, woont vanaf 1988 in Almere):

‘Voordat ik het wist, was ik tuinjuf’

Almere heeft veel lege plekken, ontdekte Renate. Drie jaar terug zag ze er weer één: een hondenuitlaatstrook, vlakbij de straat Razeil en basisscholen De Windwijzer en De Ontdekking. Hoe zou het zijn om hier schooltuintjes te beginnen, zodat de kinderen alles kunnen leren over zaaien, wieden, oogsten én gezond eten maken? Een vrouw die verderop woonde, wilde graag een proeftuin beginnen met permacultuur. Zo ontstond het idee van deze combinatie van tuinen. De scholen reageerden enthousiast.

De tijd bleek rijp. ‘Mensen van de gemeente hebben de grond afgegraven, paden gemaakt met tegels uit het depot, waterpompen aangelegd, fruit- en notenbomen geplant. Nu vind je hier drie aaneengesloten tuinen waar van alles groeit en bloeit.’ Van het één kwam het ander. Voor ze het wist, was ze naast haar 32-urige werkweek één van de twee ‘tuinjuffen’ van De Windwijzer, waar haar jongste dochter nog op school zit. ‘Dit is een bijzondere plek geworden.’

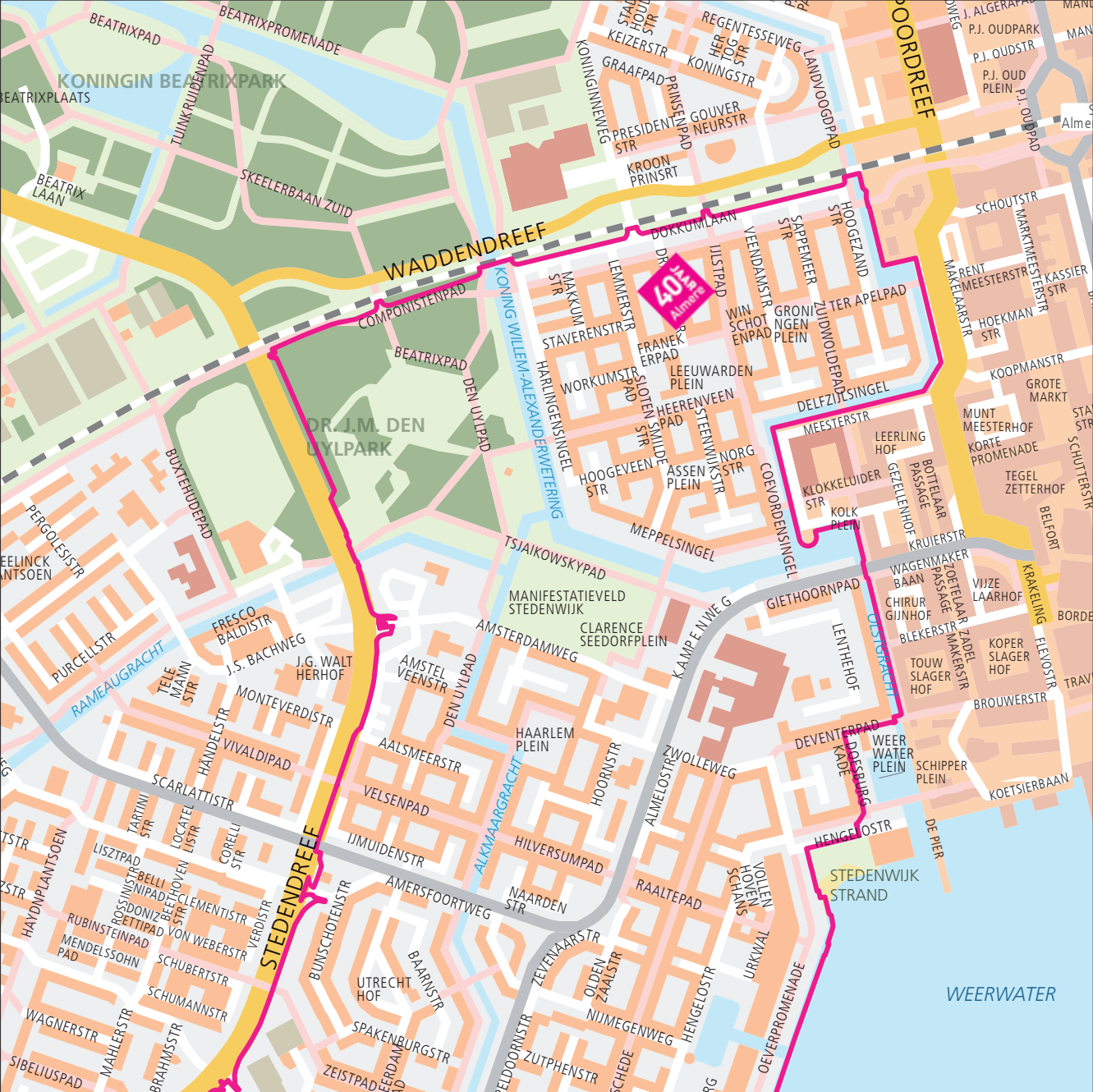

Betty Kuiper (1950, woont vanaf 1998 in Almere):

‘Veel kunst in de stad is mij altijd ontgaan’

Sinds Betty één keer per maand meeloopt met de stadswandelingen van stadsgids Marie-Josée Röselaers, realiseert ze zich dat heel veel kunst in de stad haar altijd is ontgaan. ‘Je ziet het, maar je beseft het niet. Je fietst er tig keer langs, zonder echt te kijken. Ik vind het fijn dat de gemeente bij veel kunstwerken roestvrijstalen tegels heeft neergelegd, met naam en jaartal erop. Ik herken nog niet alle kunst als kunst en kijk

ook niet constant naar de grond of er tegels bij liggen.’ Omdat ze met pensioen is, heeft ze de tijd om op internet informatie op te zoeken, gericht op pad te gaan of nog eens terug te keren. In haar eigen wijk staat de Slangentoren. ‘Ik heb daar nooit brandweerslangen aan zien hangen. Wel zie ik brandweerlieden soms oefenen. De architect heeft samengewerkt met een kunstenaar om de toren een leuk uiterlijk te geven.’

FILMPJE

Bep Hendriksma (1948, woont vanaf 1984 in Almere):

‘Ik ben gelijk blijven plakken’

Bep woont al ruim dertig jaar in de Stedenwijk. Sinds vijf jaar is ze vrijwilliger bij De Wijkhoek. ‘Tante Bep’ noemen de kinderen en jongeren uit de buurt haar. Zo ook de cliënten van Triade die in de Kringloopwinkel werken of deel uitmaken van het Serviceteam Stedenwijk. ‘Mevrouw Ans vertelde mij over de Weggeefwinkel in De Wijkhoek toen ik wat spullen nodig had. Ik ben daar gelijk blijven plakken. In augustus 2015 openden we een stukje verderop

de Kringloopwinkel. Hier vragen we heel kleine bedragen voor de producten. Van tien cent tot twee euro. Dat werkt goed. Klanten hebben minder schaamte om hier te kopen en voor de jongeren met een beperking is het veel leuker om hier te werken. Dit voelt als een echte winkel met een kassa.’ Bep is elke middag in de Kringloopwinkel te vinden. ‘Waarom ik dit doe? Gewoon, gezellig met mensen omgaan, praatjes maken, grapjes, geintjes.’

Odette Breijnc (1957, woont vanaf 1983 in Almere):

‘Puur en in zijn eenvoud zo mooi’

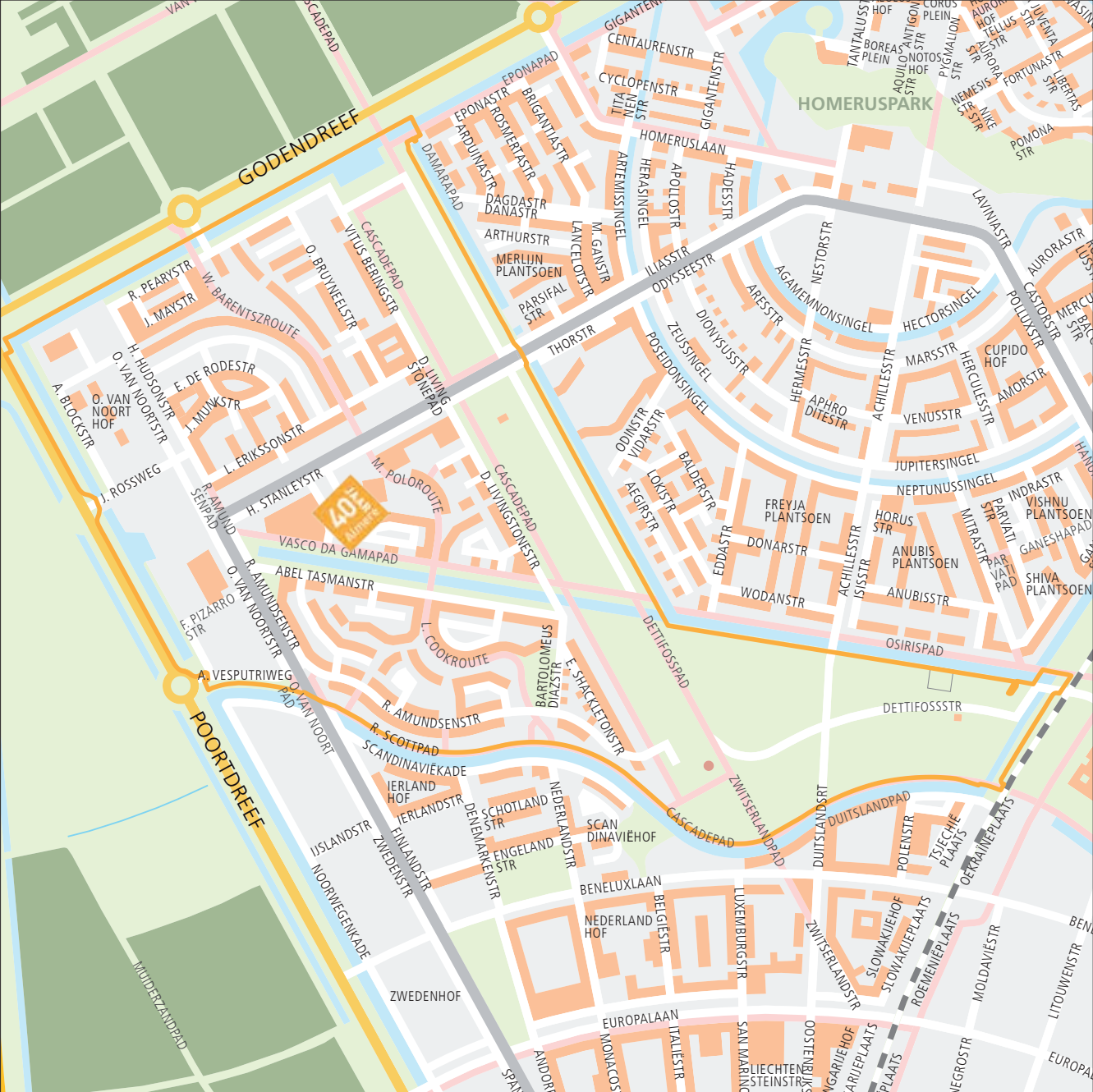
Toen Odette in 1983 in de Stedenwijk kwam wonen, was ze nog niet afgestudeerd als kunsthistoricus. Ze kon hier met haar man een koophuis huren, net opgeleverd en onverkoopbaar vanwege de toenmalige economische crisis. ‘Eén van de grootste charmes van hier wonen, is dat we zo dicht bij de bossen zitten. Het is hier heel landelijk. En ook al was ik tijdens mijn studie vooral gericht op schilder- en beeldhouwkunst, ik heb de stad zien bouwen en zat er

bovenop. De Fantasie was de eerste plek met experimentele architectuur. Vlak bij mij om de hoek. Dat is echt top.’ Odette kreeg kinderen en net als veel jonge gezinnen namen ze een hond. ‘We liepen dertien jaar lang steeds hetzelfde rondje, weer of geen weer. Soms de korte, soms de lange variant. En altijd via het binnenlusje van De Fantasie. Hard Glas vind ik het meest geweldig. Puur en in zijn eenvoud zo mooi.’

ALMERE POORT

- 120 Anntheresse Margaritha, Hangende klok: ‘Door die klok was ik altijd op tijd’
- 122 George Justus, Strandbad Duin: ‘Vanaf hier zie je het oude land’
- 124 Mildred Chin Joe Kie, Cascadepark: ‘Lekker uitwaaien en om ons heen kijken’
- 126 Louise Nauman, Homerusmarkt: ‘Dit is een klein en gezellig winkelcentrum’
- 128 Tristan Voogd, Topsportcentrum: ‘Als ik basketbal, voel ik me goed’

Anntheresse Margaritha (1987, woont vanaf 1997 in Almere):

‘Door die klok was ik altijd op tijd’

Anntheresse wilde dolgraag zelfstandig wonen en kreeg op haar 21e een dikke brief van Ymere met informatie over een tweekamerwoning in het Columbuskwartier. Het ging om een hoekgebouw met negen appartementen, aan de Marco Poloroute. Met precies daar tegenover nog zo'n complex. 'Het was echt groot, met vijf ramen, veel licht en altijd zon. Ik heb daar tot 2013 gewoond en een heerlijke tijd mogen beleven. Op een ochtend, ergens in 2011, schrok ik wakker

van een oorverdovend geluid. Hing er een man aan mijn gevel die bezig was met het boren van gaten om tussen de twee gebouwen een klok op te hangen. Waarom een klok, waarom daar en waarom zo'n ontzettend lelijke schoolklok, vroeg ze zich af. 'Ik had daar geen gordijnen hangen, zag altijd die klok en was altijd op tijd. Die klok werd mijn maatje, zeker toen er ineens skate-gympen aan hingen.'

FILMPJE

George Justus (1980, woont vanaf 1982 in Almere):

‘Vanaf hier zie je het oude land’

George is opgegroeid in Almere Haven. Hij zocht een eigen woning in Amsterdam, omdat studie, sport en vrienden zich daar altijd hebben afgespeeld. Amsterdam leek niet haalbaar. In Almere Poort vond hij een mooi alternatief: een nog te bouwen appartementencomplex, vlakbij het eveneens nog niet bestaande treinstation. ‘Twee jaar later verliet ik “het dorp”, zoals we Haven noemen, voor een grote zandvlakte. Vanaf Poort is Amsterdam heel goed bereikbaar en er zijn volop recreatieve voorzieningen.

Als ik wil relaxen, ga ik graag naar Strandbad Duin. Een beschut en intiem strand, zonder de hectiek van bijvoorbeeld Noordwijk. Hier kom ik heerlijk tot rust.’ Deze plek trekt hem aan door hoe het is ingericht én door de locatie. ‘Er zijn allerlei attributen, zoals een uit verhouding getrokken strandwachtersstoel, een oude boei omgevormd tot barbecue-plek, een waterinham met een pontje en een grote tribune. Bovendien zie je vanaf hier het oude land.’

Mildred Chin Joe Kie (1940, woont vanaf 1999 in Almere):

‘Lekker uitwaaien en om ons heen kijken’

Toen haar man nog leefde, ging Mildred een paar keer per week met hem vanuit het Columbuskwartier naar het Cascadepark. Ze maakten 's middags een wandelingetje naar het park of deden eerst boodschappen, parkeerden de auto vlakbij en zochten daarna een bankje op. 'We gingen altijd op dezelfde plek zitten. Bij het labyrint, een keurig beplant tuintje. Kennissen van ons hebben daar hard aan gewerkt. We zaten vaak wel een uur, lekker

uitwaaien en om ons heen kijken. Er is daar van alles te zien. Mensen die wandelen, moeders met kinderwagens, spelende kinderen.' Mildred kookt graag voor familie en vrienden. Ze gaat niet alleen naar het park. 'Ik doe dat niet meer, ben liever thuis. Het leven is heel anders geworden. Zo af en toe ga ik daar weer zitten, als ik met kennissen ben of met mijn dochter die verderop in Almere woont.'

Louise Nauman (1937, woont vanaf 2004 in Almere):
‘Dit is een klein en gezellig winkelcentrum’

Na het overlijden van haar man werd de huur van hun woning te hoog. Louise verhuisde in 2010 vanuit Tussen de Vaarten naar een seniorenwoning in het Columbuskwartier. De eerste jaren deed ze haar boodschappen op de markt of bij de kleine Albert Heijn in het Homeruskwartier. Ook ging ze wel eens naar de grote AH in de Muziekwijk.

‘De markt in het Homeruskwartier is gestopt. Daarvoor in de plaats kwam de Homerusmarkt. Dat voelt niet als een markt.

Het is een nieuw, klein en gezellig winkelcentrum, tien minuten lopen van mijn huis. Je kunt er koffie drinken, soep eten of een ijsje halen. Mijn favoriet is de groenteman, een soort mini-supermarkt waar je ook vlees, rijst en kruiden kunt kopen. De mensen daar zijn heel vriendelijk.’

De kleine AH in het Homeruskwartier is vervangen door een grote AH. Die is voor Louise nog dichterbij huis: twee minuten lopen. ‘Ik ben alleen, ik heb niet veel boodschappen nodig.’

Tristan Voogd (1999, geboren in Almere):

‘Als ik basketbal, voel ik me goed’

Tristan keek altijd basketbal filmpjes op YouTube, trainde op een klein basketbalveld in Tussen de Vaarten en wilde op een gegeven moment de stap zetten. Na de zomervakantie van 2015 begon hij bij Almere Pioneers en werd gelijk geplaatst in het derde team onder de achttien jaar: U18-3. De basketbaltrainingen in het Topsportcentrum zijn in een zaal met vier velden. ‘Dat is super leuk. Je kunt altijd even inschieten of met iemand spelen. Per week

trainen we twee keer een uur en een kwartier. Veel te kort, dan ben ik nog lang niet moe. De thuiswedstrijden spelen we ook daar.’ In de weekenden en de vakanties gaat hij elke dag naar het basketbalveld in Tussen de Vaarten. ‘Als er school is, zodra mijn huiswerk klaar is. Na de zomer begin ik in de selectie: U18-1. Als ik basketbal, voel ik me goed. Mijn droom is de NBA, waar de beste basketballers ter wereld competitie spelen.’

Nawoord

Veel Almeerse bewoners hebben de moeite genomen om ons te informeren over hun favoriete plek. Wanneer er voor één wijk meer dan één inzending was gedaan, heeft de jury – bestaande uit het voltallige college van burgemeester en wethouders – op 12 juli 2016 een keuze gemaakt. Dat was het startsein voor de interviews.

Sommige wijken, zoals Centrum Almere Haven, Centrum Almere Stad, Molenbuurt, Regenboogbuurt en Stedenwijk Noord, werden meer dan vijf keer genoemd met een bijzondere locatie. Andere wijken bleven daarbij achter of bleven blanco.

De wijken waarvoor niemand spontaan een favoriete plek had benoemd, hebben we een handje geholpen. We hebben bewoners uit ons gemeentelijk netwerk of via het netwerk van anderen, rechtstreeks benaderd met de vraag of zij misschien een superfijne locatie wisten en daarover geïnterviewd wilden worden. Dat deden we ook voor de wijken waarvan de indiener(s) deze zomer onbereikbaar bleken. Dank voor ieders bijdrage hieraan.

Het meer dan volledig krijgen van deze jubileumwijkgids was ons absoluut niet gelukt zonder de hulp van twee actieve bewoners. Zij hebben enthousiast hun contacten aangereikt en zelfs gestimuleerd om aan de oproep gehoor te geven: Marie-Josée Röselaers (stadsgids in Almere, zie www.architectuurinalmere.nl) en Ans Kits (Buitengewone Buitenaar, onder andere coördinator van de Brei- en Hakerij van Almere Buiten). Zij staan zelf ook met hun favoriete plek in deze wijkgids, zie pagina 13 en 65. Bedankt voor jullie hulp!

Graag willen we alle indieners bedanken voor de tijd die genomen is om digitaal of op papier een eerste motivatie op te schrijven. Ook degenen die zichzelf niet in deze uitgave terugvinden.

De grootste dank gaat uit naar de 55 geïnterviewden voor de fijne, vaak vrolijke en soms ontroerende gesprekken. Jullie bereidheid om open te zijn over jullie ervaringen, gevoelens en dromen, maakt dat deze wijkgids veel meer is dan een handig overzicht van alle wijken met per wijk een bijzondere plek. Door jullie verhalen krijgt deze stad nóg meer kleur. Duidelijk is hoezeer jullie gehecht zijn aan Almere. De verzuchting van één van de geïnterviewden (Simon, p.67) vat alles treffend samen: 'Ik hou echt van deze stad.'

Zeven personen zijn behalve geïnterviewd, ook gefilmd bij en over hun favoriete plek: Hetty (p.33), Marien (p.39), Ingrid (p.73), Coby (p.91), Igor (p.97), Bep (p.115) en George (p.123). Dat was veel tijdsintensiever en spannender dan het geven van een (telefonisch) interview. Alle respect en heel veel dank hiervoor. Deze zeven films van elk maximaal vier minuten zijn begin september 2016 online gezet op het YouTube-kanaal van de gemeente (www.youtube.com/user/almerestadhuis).

'Hier stonden we altijd even stil' 'Ik kijk de bloemen
echt de grond uit' 'Pianospelen is veel leuker dan
mijn huiswerk' 'Dit is zó ontzettend leuk allemaal'
'Als een warme liefdevolle deken' 'Deze schaper
zijn enorme knuffels' 'Wij deden allerlei zelfbedachte
spelletjes' 'Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik ons huis'
'Het groeit hier binnen als een tierelier' 'Ik hou echt
van deze stad' 'Op dit punt komt alles mooi samen'
'Wij voelen ons hier thuis' 'Het is genieten op hoog
niveau' 'Een levendige sfeer door de buurt' 'Je vindt
hier een verrassende vegetatie' 'Zo vermaken we ons'
'Leuk om een eigen boom te hebben' 'Ze zijn altijd
heel vriendelijk' 'Alle bankjes zijn van ons' 'Hier heb ik
mijn draai gevonden' 'Ik ben gelukkig als ik hardloop'
'Kunst is als je iets moois maakt voor je' 'nmen
met de watervogels' 'Puur en in zijn ee' 'mooi'
'Lekker uitwaaien en om ons heen kijken' 'iet op
vakantie, alles is hier' 'Het is zo leuk, ik zit echt in de bloei'

het kan in almere

ISBN 978-90-813003-3-9

9 789081 300339